

Armen Töugu előadása 2021.01.04-én, az online Karácsonyi Konferencián

<https://www.youtube.com/watch?v=6GDdWaJQ3u0>

A modern emberiség feladatai. igazságérzék, szívlogika

I.rész Nostradamus és a lezárás

A vizsgálódásomat Nostradamussal akarom kezdeni, de nem a származásával hanem a karmájával. Nostradamus orvos volt, aki adottságként kapott tisztánlátó képességeit tudta gyógyításra használni (mint Paracelsus). A pestis idején sikeresen gyógyította a betegeket, a halálos betegeket. Ha nem lettek volna ezek a képességei, ezek az emberek meghaltak volna. A környezetében ez irigységet idézett elő, ami teljesen érthető. Különbféle bűnökkel vádolták. Ezenkívül megkeresztelt zsidó volt, ami szintén negatívum volt. Abban a helyzetben, hogy megmeneküljön az inkvizíciótól, akadt egy jó pártfogója Medici Katalin királyné személyében, és ennek a pártfogásnak és a helyes döntésnek következtében sikerült megmenekülnie az inkvizíciótól: abbahagyta a munkáját, az emberek gyógyítását.

Képzeli el, mit jelent ez egy ember életében: elhívása van, amit örömmel teljesít, és hirtelen egy betonfal áll előtte, le kell állnia.

Végeredményként be kellett zárkóznia. Volt egy tornya a házában, oda felment, egy üveglablak volt a tetőn, és elkezdte figyelni a csillag-konstellációkat. Ezek következményeként képek jöttek létre benne a jövőről.

Mi történt? Képzeli el az alábbi képet, vagy azt a tapasztalatot, amit sokan ismernek: ha néhányszor megperdülünk saját magunk körül, s aztán megállunk, azt észleljük, hogy a lelki tagunk még egy ideig folytatja a forgást. Ez kivet bennünket a testünkből. Vannak ilyen rendek, mint a forgó vagy táncoló dervisek, akik ennek az extázisnak köszönhetően kilépnek a testükből. Ha egy hirtelen leállás következik, akkor van még egy inercia, tehetetlenség, és az ember érzékfeletti lényének egy része kiemelkedhet, tovább mozoghat.

Ha most arra gondolunk, hogy ez nem egy rövid pillanat, akkor az ember teljes karmikus akarata falba ütközik. Nem mehet az utcára, nem találkozhat emberekkel, nem gyógyíthatja a betegeket. Ha ez az akarat teljes egészében teljesítve lenne, akkor az nagy hatással lenne az emberiség jövőjére. Hiszen erősen megváltoztatja a jövőt, ha egy ember, aki meghalna, életben marad, ennek a környezetére is hatása van, ez a hatás továbbgyűrűzik a következő nemzedékre, és egy olyan hullám jön létre, ami messze kihat a jövőbe. Amíg ez a hullám nem simul el, és nem válik kevésbé észrevehetővé, addig az ember általában nem is inkarnálódik a Földön.

Nostradamus esetén ez a karmikus hullám kívülről meg lett állítva. Ez hasonlít ahhoz, mint amikor az ember halad, és betonfalnak ütközik. De mi is történik, ha az ember gyorsan szalad, és hirtelen falnak ütközik? Vagy elveszti a tudatát, vagy akár meg is halhat, vagy elhagyhatja a testét. Minden attól függ, mekkora volt az ütközés, és hogy mennyire van felkészülve az ember az ilyen testelhagyásra.

Nostradamus tisztánlátó képességgel rendelkezett, ő ezt tisztán orvosi szakmai célból használta. Az ő karmikus áramlatának ez az ilyen hirtelen leállása – egy külső leállás. De ez az akaratot nem tudja leállítani. Az akaratát a jövőbe irányította. Miért a jövőbe? Azért, mert ő gyógyító orvoscént az emberiség jövőjén tevékenykedett. Ez az akarat a jövőre irányult. Ahogyan már mondtam, valakinek a gyógyítása a jövő megváltoztatását jelenti. Természetesen ez kapcsolatban állt a karmájával, az élettervével, valóban, de ez az életterv, ha nem lett volna külső tiltás, akkor tovább gyógyította volna az embereket, és ilyen módon hatott volna a jövőre. A jövővel kapcsolatos akarat nem tudott a fizikaiba kiszabadulni. Végeredményben, mivel a jövővel állt kapcsolatban, a jövőre irányult és imaginációkká vált, az ő szellemi kinyilatkoztatásaivá.

Ha bizonyos értelemben az emberiséget modern Nostradamusnak képzeljük, akkor ez egyáltalán nem fantázia, mivel az emberiség már több mint 100 éve a potenciális lehetőségeinek értelmében a küszöb előtt áll. Ezeket a képességeket – mondjuk így – más irányban használja.

Most egy globális megállás következett be, a gazdasági élettel és más társadalmi folyamatokkal kapcsolatos minden fizikai folyamat leállása, ami a koronával kapcsolatban végbement, ez egy éles leállás. Az ilyen éles leállás vagy felébredéshez, vagy eszméletvesztéshez vagy a belső egyensúly elvesztéséhez fog vezetni. Az egyes ember karmájától függ, hogy mi megy végbe nála. Az emberiség egy része, aki már kellő módon elő volt készítve, mint Nostradamus, akinél már megvoltak a tisztánlátás csírái, akkor az ilyen embernél ez a helyzet a legközelebbi szellemi világba való felébredéshez vezethet. Ha nem volt előkészület, akkor elképzelhetünk egy ilyen sorsot. Az ember foglalkozik valamivel, aztán akadály, fal kerül elé, nem tud ezzel foglalkozni, bezárkózik a házába, bástyájába, és például csendben iszogatni kezd, ez is lehet, alkoholistává válik. Vagy pedig, ha falba ütközik, nem tud haladni, és az akarata valami másban keres kifejeződést, nem az alkoholban, nem nyomja el ezt az akaratot, és nem tudja a tudatát szellemibe átfordítani, és akkor ez az akarat még lejjebb ereszkedik, mintegy az állati ösztönök területére. Az ilyen ember elkezd bosszút állni, bűnözővé válik vagy valami hasonlónak. Vagyis ezek ellen a karmikus feltételek ellen kezd harcolni, lázadóvá válik. Ez az akarat különböző módokon tud megjelenni. Ez már az individuális karmától függ. Hogy hol talál ez az akarat kiutat. Hogyha az embernek inkább a szellemi felé vannak hajlamai vagy nyitott ablakai, akkor az akarat oda kezd áramlani, ez szellemi fejlődéshez vezet, sőt felgyorsult szellemi fejlődéshez, mint ahogy Nostradamusnál volt. Ha ő az emberek gyógyítását folytatta volna, akkor ilyen imaginációi nem ébredtek volna fel. Gyakorlatilag ez a leállás felgyorsította a fejlődését.

És a mi időnkben is megfigyelhetjük, hogy az emberek nézik az elmúlt, 2020-as évet, és egyesek azt mondják, hogy ez gyorsulás volt számukra, sok karmikus csomó megoldódott, vagy elmozdult valami a holtpontról a sorsomban. Vannak ennek az évnek ilyen leírásai. Az ilyen emberek erre az évre hálával tekintenek, sőt örömmel. Ezt mondják: ez a leállás lehetővé tette számomra, hogy a lényegesebb dolgokkal foglalkozzak, és ez élesen felgyorsította a fejlődésemet.

Természetesen vannak másmilyen emberek, akik azt mondják, hogy ez a patkányoktól való betegség volt, és hasonlítgatni kezdenek, és mit lehet a patkányoktól várni a fertőzésekén kívül. És ez tényleg attól függ, hogy az ember milyen előfeltételeket hozott.

De az idő eljött, mondhatjuk, váratlanul, ahogy az Evangélium mondja, Lukács a 21. fejezetben, ahogy a tolvaj jön éjszaka, mondhatjuk, hogy így ment végbe egy ilyen globális esemény, és

ugyanebben az Evangéliumban van, hogy amikor egy ilyen esemény bekövetkezik, akkor az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. És nemcsak ottmarad, hanem még lejjebb is eshet, a pincébe.

Valójában most egy ilyen szétválasztás történik. A szétválasztásnál az ember a fejlődésében más oldalra kerülhet. Nostradamus példája pozitív. Sok olyan példát lehet felhozni, ahol a karma az embert fal elé állítja, és az ember ellenkezőleg, leereszkedik, és nem felemelkedik a fejlődésében.

És a környezetünkben már most észrevehetünk ilyen folyamatokat.

De más oldalról mondhatjuk, hogy abban, hogy Nostradamus akadály elé lett állítva, külső akadály elé, ez nem tartotta vissza akarátának karmikus áramlatát, mindössze ez az áramlat egy másik mederbe áradt, a szellemi fejlődés medrébe, és azok a könyvek is, amiket ő megírt, erősebben hatnak a jövőben, mint amilyen következményei a gyógyításnak lennének. Hány nemzedék olvasta Nostradamust, az ő prófétálására hallgattak, ezek benyomást tettek az olvasókra, és ennek megfelelően az ő karmájukra, és a magatartásukra is hatottak.

Ezért így vagy úgy, a karma megtalálja az utakat, hogy önmagát végrehajtsa, és egyúttal az ember szellemi fejlődését is szolgálja.

Ha ilyen módon nézzük, a mai időkre szintén el lehet mondani, hogy a hirtelen leállás mögött szintén a karma bölcsessége áll. Ez a bölcsesség feltételezi, hogy kellő számú embernek a Nostradamus-effektust kell önmagában megélnie a hirtelen leállás eredményeként, és az ő fejlődési akarata vagy a karmikus akarat ebben az irányban vezeti őket, az érzékfeletti oldalra, ami ugyanakkor nem jelenti azt, hogy mindenki meg tudja ezt az utat tenni, de legalább az emberiség egy része, ha meg tudja tenni ezt az utat, akkor ez jó záloga lesz annak, hogy a jövőben mások is megtalálják ezt az utat, és akkor azoknak lesznek segítők ezen az úton.

De egyszerűen folytatni tovább az alvást, ahogyan ez a XIX. század végéig történt, az emberiségben már nem szabad. A XX. században is voltak ilyen globális leállítások, a világháború a XX. század fogalma, a XIX., XVIII., és megelőző századokban ilyen globális események még nem voltak. És mondhatjuk, hogy a mostani epidémia ebben az értelemben globális esemény.

Ezért az ilyen mai események jellege bizonyos szempontból más, mint Nostradamus idején volt. Akkor érinthette egy ember sorsát, de másokét nem.

Ezért ez a kérdés: hogyan kell a mai időkből, a XX. században a szellemi fejlődésnek az útját építeni, Nostradamusnak voltak örökölt képességei, ennek az atavisztikus tisztánlátásnak, és a hirtelen leállásnak, a sors külső, fizikai áramának köszönhetően a szellemi áramával egyszerűen egy másik mederbe tért, a lelkét az érzékfelettihez vezette.

Ilyet elvárni a mi korunkban, amikor az atavisztikus tisztánlátás már nagyon ritka, a modern ember inkább az értelmére hagyatkozik, és a XIX., XVIII. század materializmusának kora áll mögöttünk, és illúzió lenne azt várni, hogy sok embernél természeti úton végbemenjen ez.

Ez illúzió lenne, és ezért Rudolf Steiner ismét megpróbált egy új medret lefektetni a szellemi világot kereső emberi lelkek számára, hogy ők ezen az úton haladva helyesen legyenek felkészítve azokra az eseményekre, amelyek most zajlanak. Steiner azt mondja, hogy ez a rózsakeresztes út, de némileg modernizálva, megreformálva. És ha erről az útról beszélünk, akkor először is a következőt kell mondani.

Van ott néhány belső kísértő, vagy hang, vagy szokás vagy hajlam, melyeket hívhatunk belső esszénusnak, belső írástudónak, belső farizeusnak, belső szaddukeusnak. Ezek a fogalmak az Evangéliumból valók, az esszénusok kivételével az antropozófiából is ismertek. Mit jelent ez?

Vannak olyan emberek, akik a szellemi fejlődést úgy értik, mint a belső érzésviláguk fejlődését. Önmagában igaz ez az elképzelés, de mint minden áldás, ha egyoldalúan értjük, akkor ez az áldás önmaga ellentétébe fordul, akadállyá válik a szellemi fejlődés számára. Az ilyen emberek azt mondják, hogy az ember lelke magába fogadja az egész világot, és a mély titkokat a saját érzéseinkkel kell figyelni. Ha ezt egy extrém állapotig vezetjük, akkor előfordulhat, hogy az ember teljes egészében az illúzióiba lesz bezárva, és eközben azt állítja, hogy ez a belső a mikrokozmosz és a makrokozmosz megfeleltetése, ezért az ő belsejében a mikrokozmosz a makrokozmosz tükröződése. Az ilyen emberek hajlamosak arra, hogy végtelenül megnöveljék a saját érzéseik vagy saját belső tapasztalásaik jelentőségét. Akkor ő a belső állapotának változását rögtön a külvilágra is vonatkoztatja, kivetíti, a világban történő események változásaként. Ugyanez mondható el arról a helyzetről, ami a háború idején történt, a belső esszénusság ilyen képviselője ül Svájcban a kertjében, Németországban közben éjjel-nappal bombázzák a városokat, a földdel teszik egyenlővé. Svájc semleges ország, ott nincs ez, ott békésen lehet a kertben üldögni, ott a cserebogár röpköd, és ez a személyiség mondja a másinak, aki éppen abból a Stuttgartból érkezett, amelyet ezt néhány nappal megelőzően bombáztak, és ez azt mondja, hogy amikor a cserebogár zümmögését hallja, el tudja képzelni, mit érezhetnek azok az emberek, amikor az angol és amerikai bombázógépek repülnek Stuttgart felett. Ez a belső farizeusság az első veszély. Az ilyen ember lehet, hogy nem tudja, hogy hívják annak az ország elnökét, ahol él, mi zajlik a külvilágban. Csak egy konkrét irodalmat olvas, ha antropozófus, akkor csak antropozófiát. Nem fogja egyáltalán érteni, mi zajlik a külvilágban. Ez az első.

De Rudolf Steiner azt mondja, hogy az antropozófiát ilyen módon természetesen nem lehet tanulmányozni, a teozófusok között volt ez a hozzáállás elterjedt. Abban az időben, amikor Rudolf Steiner még a Teozófiai Társaságban dogozott, ütközött az ilyen típusú személyekkel, de ezeknek egy része az antropozófiai mozgalomba is átmént.

Hogy úrrá legyünk a belső farizeusságon, az igazságérzék kifejlesztésére van szükség. Az igazságérzetről Rudolf Steiner több helyen beszél az ő módszertani kézikönyveiben, mint a „Hogyan jutunk a magasabb világok megismeréséhez” címűben, az egyik ilyen hely a „A beavatás egynémely hatásáról” c. fejezet végén található. Ott arról beszél, hogy az antropozófiát kell tanulmányozni. Ha nincsenek még tisztánlátó képességei, akkor ezt legalább tisztán értelemmel kell tennie. De egy feltétel mellett: értelemmel és igazságérzékkel. Ha az antropozófiát pusztán értelemmel vesszük fel, akkor egy másik veszély lép fel.

Ez a veszély az írástudóvá válás. Ez egy olyan ember, aki elkezd Steiner műveit olvasni, de nem foglalkozik speciálisan az igazságérzék fejlesztésével. Az ilyen szellemi tanulásnak a középkorban volt létjogosultsága. A mai időkben, a tudati lélek korában központinak, kiindulópontnak minősül az igazságérzék kifejlesztése. Az igazságérzék a tudati lélek korának képessége. Az értőlélek korában még nincs meg benne ez a képesség. De a tudati lélek, ahogy Steiner „Teozófia” c. művében írja, az igazsággal érintkezik. És olyan módon érintkezik, hogy érzi, hogy mi az igazság, és mi nem az. Az igazságérzéknek ez a képessége minden olyan emberben megvan, aki már rendelkezik a tudati lélekkel.

De mint minden képességnek, fejlődésre van szüksége. Mondjuk a görög-római korban, a középkorban az emberek az értőlélek képességével rendelkeztek. De az is fejlődést igényelt. A fejlődése a görög filozófusokkal kezdődött, Arisztotelész akadémijában, a skolasztikában, stb., majd az emberiség számára is elérhetővé vált. Ugyanez a helyzet az igazságérzéssel. Magáról az igazságérzékről Rudolf Steiner a „Hogyan jutunk ...”) c. művében a következőt írja: *„Ugyanis a szellemi kutatásba történő elmélyülés nélkül egyáltalán nem juthat igazi magasabb megismeréshez. Ugyanabba a helyzetbe kerülne, mint egy olyan gyermek, amely az anyai ölből megtagadná azoknak az erőknél a használatát, amelyek az anyán át jutnak hozzá és szeretné kívánni, amíg ezeket maga képes előteremteni. Amint a gyermeki csíra az életérzésben tapasztalja a részére nyújtottak helyességét, úgy a még látni nem képes ember a szellemtudomány tanításainak igazságát. Létezik egy igazságérzék és átlátszó, egészséges, sokoldalúan ítélő értelemre épülő belátás ezekben a tanításokban, még ha a szellemi dolgokat nem is látjuk meg. Meg kell előbb tanulni a misztikus megismeréseket és éppen ennek a tanuláshoz a segítségével előkészíteni a látáshoz. Olyan ember, aki azelőtt jutna a látáshoz, mielőtt ilyen módon tanult volna, ahhoz a gyermekhez hasonlítana, amelyik szemekkel és fülekkel, azonban agy nélkül születne. A teljes szín- és hangvilág körülötte lenne, semmihez sem kezdetne azonban vele. Amit tehát az ember előzőleg igazságérzéke alapján értett meg...”, és éppen az igazságérzék segítségével kell az antropozófiát megérteni, s nem pusztán az értelmi logika segítségével. Nagyon sok különböző dolog lehet logikus, de ha nincs meg a logikához az alap, vagyis a helyes posztulátumok, a posztulátumok pedig nem logikából, hanem az igazságérzékből választhatók ki, akkor az értelem hasztalannak minősül a szellemi megismerés számára. „Ami tehát az ember számára előzőleg igazságérzéke, esze és értelme révén lett világossá, a szellemi iskolázás leírt fokán saját élményévé válik.”*

Az antropozófia tanulmányozása a rózsakeresztes beavatás első foka, és az antropozófia tanulásának az igazságérzéken kell alapulnia. És ezért ha valaki a szellemi tanítás előkészítő stádiumán akar járni, akkor először házi feladatot kell készítenie és felvételi vizsgát kell tennie, és ez a felvételi vizsga azt jelenti, hogy meg kell tanulnia használnia az igazságérzékét. Az igazságérzékről Rudolf Steiner nagyon részletesen írt a „Makrokozmosz és mikrokozmosz” c. ciklusában, GA119, a 10. előadásban, 1910. március 30-án. Az igazságérzék, és ő ezt a módszert szívlogikának nevezte. Ezért én is ezt a megnevezést vettem át Steinertől, ő a fej logikájáról és a szív logikájáról beszél, és a szívlogika alatt ő az igazságérzékét érti, s valójában ez az alapja bármely értelmi gondolkodásnak, mivel csak a tiszta igazság segítségével tudok helyes előfeltételeket választani a saját logikus konstrukcióim számára. Tehát az igazságérzék fejlődése még nem szellemi út, ez egy olyan dolog, amivel a mi időnkben, a tudati lélek korában minden ember rendelkezik, benne van az élettervében. Ezoterikával foglalkozni – ez már a jövő képességeihez vezet, és azokhoz a képességekhez, melyeket ebben az életben, ebben a korban kell fejlesztenünk, azokhoz tartozik az igazságérzék, a szívlogika. De tisztán módszertanilag.

A szívlogikáról most nem fogok sokáig beszélni. Ezt a témát többé vagy kevésbé sokan ismerik ebben a körben, vannak ismertető könyvek is róla, a második könyvemben is, az elsőben is, „A modern nemzedékek gyermekei” címűben is törekedtem ezt körvonalaizni, és vannak különféle előadások is, többek között orosz nyelven, tisztán módszertanilag. Mivel természetesen ha azt mondjuk, hogy az igazságérzék fejlődése a tudati lélek korának alapvető feladata, ez egyelőre csak idea. Hogy az ideát az életbe forgassuk, módszerek szükségesek. És a szívlogika módszere egy út, konkrét lépések útjának leírása, hogy milyen módon jussunk el azokhoz a belső tapasztalatokhoz,

melyek az igazságérzéktel állnak kapcsolatban. Ha az ember gyakorolja ezt a módszert, akkor a morális fantázia területéről, a módszertan területéről a technika területére lép át. Akkor észreveszi, hogy sokáig kell gyakorolni ezt a módszert az igazságérzék fejlesztéséhez, amíg természetes képességgé nem válik. Mégpedig intuitív módon érezni, hogy mi hihető, mi nem, hol van, ami igaz, hol, ami hazugság. Intuitív módon, és nem értelemmel. Ez az első feltétel. Általában a szellemi tanítványság kezdete előtt kell az igazságérzék.

És a második feltétel az antropozófiai művek, Steiner előadásainak, könyveinek olvasása, de már éppen az igazságérzéktel. Vagyis olyan lelki állapotban, amikor a szívlogikának köszönhetően az ember képessé válik az antropozófiai igazságok helyes módon történő befogadására. Ha igazságérzék nélkül, tisztán logikailag fogadják be, akkor más alapokra támaszkodnak, hogy miért helyes valami, miért helytelen. És az ilyen emberek összezavarodnak Steinert olvasva, mivel Steinernél különböző kontextusokban egymásnak ellentmondó állításokkal találkozhatunk, ugyanarra a témára vonatkozólag. Az egyik előadásában mondhat egy dolgot, a másik előadásban pedig ennek ellenkezőjét. Különböző pártok keletkeznek, különböző csoportok, akik összevesznek egymással. Azoknak a pártja, akik valamilyen szubjektív alapokból azt tartják, hogy ezt az állítást így kell érteni, és azoknak a pártja, akik ezt teljesen ellenkezőleg értik, másként, ezért az antropozófiai művek bármilyen, igazságérzék nélküli olvasása széthúzáshoz vezet, éppen széthúzáshoz és az antropozófiai közösség pusztulásához vezet.

Az igazságérzék fejlődésével áll kapcsolatban természetesen az előfeltétel nélküli gondolkodás. Mivel már maga a szívlogika-princípium arra épül, hogy az ember képes minden előítéletétől, korábbi gondolatától, előfeltételeitől képes megszabadulni, még azelőtt, mielőtt elkezdi a gondolkodás folyamatát. Ezt Rudolf Steiner részletesen leírta „A szabadság filozófiája” c. művében, mint az egyik alapvető művében, ez a rózsakeresztes tanítás módszere, én így nevezném. Ezért alapvető mű ez. De ehhez a témához még később is részletesen visszatért „A Rózsakeresztesek Teozófiája” c. előadás-sorozatában. „A Rózsakeresztesek Teozófiája”- GA99 - 14. előadásában leírja a rózsakeresztes beavatási utat, és azt mondja, hogy a tanulás az első lépés. A beavatás a következő módon megy: „Aki tovább akar a felsőbb világokba behatolni, magát olyan gondolkodásra kell megtanítania, ami az egyik gondolatot a másokból vezeti át. Ilyen gondolkodásból épülnek a könyveim, a „A szabadság filozófiája” és a „Valóság és tudomány”. Ezek a könyvek nem úgy vannak leírva, hogy veszünk egy gondolatot, és egy másik helyre állítjuk. Ezek a mondatok az élő szervezethez hasonlóan lettek összerakva, bennük az egyik gondolat a másikból árad.” Ha a német szöveget vesszük, akkor ott nem árad, hanem valósággal kinő. „Ezek a könyvek nem azzal állnak kapcsolatban, aki megírta őket. Az író átadta magát azoknak a gondolatoknak az akaratának, melyek kimunkálkodtak benne abban a formában, úgy, ahogy azok maguk tagolódtak.”

Most már észrevehetitek, hogy a tanítványság rózsakeresztes értelemben komplexebb fogalom, mint pusztán a lélek szokásos állapotában való olvasás. A lélek hétköznapi állapotában nem árad az egyik gondolat a másikból, hanem az értelem segítségével és értelmi következtetésekre épül. Steiner nem így érti. Ő azt érti ezalatt, amit Goethe fenomenológiája alatt értett. Vagyis bármely gondolat először mint átélés, tapasztalat keletkezik, majd ehhez az átéléshez talál egy helyes gondolati burkot, egy helyes formát. És ha ezt az átélést kihelyezed, akkor a lélekben hely keletkezik a következő átélésre. Az az érzésünk támad, hogy az egyik gondolat mintegy kinő a másikból. Rudolf Steiner ezt élő gondolkodásnak nevezte. Ha megtanuljuk ilyen módon olvasni „A szabadság

filozófiáját”, de ehhez először meg kell tanulni az igazságérzék kifejlesztését, a szívlogika segítségével. Azután kell kifejleszteni ennek az élő gondolkodásnak a módszerét, vagyis fenomenológiailag vizsgálni, vagyis az egyik átélésből kiindulva, amit átfordítunk gondolati formába, áttérni a következő átélésre. Ez már egyfajta utazás az ilyen élő gondolkodás világában. Ezt értették a rózsakeresztesek a tanítványság alatt.

A mai időkben rögtön ilyen tanulással kezdeni valószínűleg lehetetlen, ezért valóban először Steiner szövegét olvassák, értelemmel, azután ébred fel az igazságérzék, és azután lehet azt a módszert követni, amit én dialógus-módszernek nevezek. Ez a módszer kis lépésekben mutatja be, hogyan lehet ilyen láncba építeni a lelki tapasztalást, ahol minden átélés mintegy maggá válik, amiből aztán kinő a következő tapasztalás, és ez megint egy magot ad, amiből a következő átélés nő ki. És eközben, az antropológiai fogalmak ismeretét használva, meg kell találni ezekre az átélésekre a megfelelő gondolat-formát. Rózsakeresztes értelemben ez a tanítványság. Ez még nem tisztánlátó megismerés, ezt megint lehet szívlogikának nevezni, a szívlogika, az igazságérzék, az élő gondolkodási képesség fejlesztésének.

Ha már ezt a két módszertani lépést megtettük, akkor mondhatjuk, hogy lefektettük az alapot ahhoz, hogy legyőzzük magunkban a belső esszénust, belső írástudót. Ha valaki nem jut el az élő gondolkodás képességéig, akkor írástudóvá válhat. Az írástudó az, aki ismeri Steiner összes idézetét, ezeket tudja egyesíteni és konstruálni. De nem képes, mondjuk így, az élő gondolkodásra áttérni. Ha sikerül ezt az utat helyes módon végigjárni, akkor a párbeszéd-módszer lehetővé teszi, hogy további lépést tegyünk.

A párbeszéd-módszer rózsakeresztes módszer. Erről a módszerről Rudolf Steiner a 233/a ciklusában beszél: „A középkor és a rózsakeresztesek misztériumhelyei”. Ennek a ciklusnak a második előadásában egy ilyen párbeszédet ír le, egy tanítónak és tanítványának a párbeszédét. A párbeszéd-módszerben ezt használjuk. Van a vezető, és van az, aki követi azt az utat, amelyen őt a vezető vezeti. Ez ugyanez a módszer. A vezetőt mi Napnak hívjuk, azt pedig, aki járja ezt az utat, meditánsnak. Ezt a módszert a rózsakeresztesek a középkor végén használták, mert akkor szükség volt egy ilyen vezetésre.

A mi korunkban lehet ilyennel kezdeni – Armen, kérlek egy kicsit lassabban beszélj, mert az angolul beszélők nem értik. (az angol szinkrontolmács kérése)- Rendben.

A párbeszéd módszerét a középkor végén használták, amikor kettesben járták a tapasztalások, átélések útját, a mai időkben, ahogyan már említettem, individuálisan is lehet végezni, az igazságérzékre támaszkodva. Ez mintegy ugyanannak a módszernek a fejlődése, az individuális meditáció irányába. Ez a módszer nem fogalmakhoz vezet, amit le lehet írni, hanem helyes nevekhez is, és emiatt már meditációnak is nevezhetjük, mivel Steiner a „Hogyan jutunk ...” c. művében a meditációt úgy jellemzi, mint szellemi lényekkel való szellemi párbeszédet. És ha helyes módon használjuk a párbeszéd-módszert, akkor az szellemi lényekkel való párbeszéd.

Az ilyen beszélgetés eredményeképpen feladathoz jutunk, inspirációkhoz. Ha ezt a módszert tovább alkalmazzuk, és valójában is tovább lehet jutni, amit már zodiákus-módszernek nevezünk, amikor az ember 12 lépést tesz meg, akkor a megismerés fogalmától morális intuícióhoz jut, „A szabadság filozófiája” értelmében, majd a morális intuíciótól morális fantáziához, és a morális fantáziától a morális technikához vezető utat keressük.

Vannak olyan emberek, akik befogadják az ideát, de nem rendelkeznek morális fantáziával. Ezek az emberek a belső farizeusság kísértésébe esnek. Belső farizeusnak azokat az embereket nevezhetjük, akik nem képesek a saját módszereiket kifejleszteni, és ezért ragaszkodnak azokhoz a módszerekhez, amiket valaki valamikor megadott. Mondjuk a Mózes-parancsolatok egy olyan metodika, amit Mózes adott, és az ember azt mondja, hogy ha szigorúan tartjuk magunkat ehhez a metodikához, akkor az ilyen metodika kultikus cselekedetté válik annak az embernek a számára, melyeket nem szabad megváltoztatni, és ha tartjuk magunkat ehhez a metodikához, akkor ez a felvilágosodáshoz vezet.

Ugyanilyen belső farizeusság veszélye léphet fel a rózsakeresztesség talaján is, ha vesszük azokat a módszereket, melyek száz vagy kétszáz évvel ezelőtt lettek kifejlesztve, és ezekbe fogódzkodunk, mivel nincsen saját képességünk arra, hogy azokhoz az aktuális feladatokhoz jussunk, melyek a mi korunk számára fontosak, és hogy az ezekhez a feladatokhoz való módszereket fejlesszük ki. Akkor azt kapjuk, hogy az ilyen ember valahogy eljut új ideákhoz, de mégis azokat a módszereket használja, melyeket a múltból ismer. Akkor mindig meglesz a veszélye annak, hogy belső farizeussá váljon. Az ilyen emberek, ha valaki új módszerekkel lép elő, azt kérdezik: „de hol van ez leírva Steinernél?” Ha ez nincs Steinernél, akkor ez nem lehet.

De van még egy kísértés. Lehet, hogy az ember valójában már képes arra, hogy valamilyen új utakat, módszereket fejlesszen ki magában, de utána az történik, hogy az akarata túl gyenge, és a meggyőződése, a bizalma abban, amit ő maga szellemi dolgot megismert, minden szándéka, jó szándéka akarati cselekvésbe megy át. Az ilyen emberek mintegy megállnak a szellemiből való cselekvés küszöbén, és ezeket a cselekedeteket tisztán a fizikaiból teszik, tisztán az értelmi fizikai hétköznapi tudásból kiindulva. Az ilyen típusú emberek a belső szaddukeus kísértésébe esnek. A belső szaddukeusság leküzdésére való a szociális művészet, ezek azok az előadások, melyekkel most foglalkozunk. Kezdve a múlt évvel, amikor elkezdődött, pontosabban már az azt megelőző évvel, amikor a koronavírus-pandémia kezdődött, vagyis annak a metodikának a fejlesztése, hogy hogyan valójában hajtsunk végre szellemi cselekedeteket, hogy azok változáshoz vezessenek.

De pár példát szeretnék mondani. Volt pár tanfolyamunk, és a 4. tanfolyam feladata az volt, hogy kis projekteket kellett csinálni, de ezeket a projekteket 4 héten belül be kellett fejezni, és a fizikai világban látható eredményre kellett jutni, tisztán szellemi képességeket használva. Ezek a projektek kis körökben valósultak meg. Volt egy olyan kis csoport, amelyben az emberek növénymagokkal dolgoztak. Ezt mondták: a növényeknek két csoportja van, az életéterrel fogunk dolgozni, az ehhez a munkához való képességet már megszerezték az előző három tanfolyamon, most egyszerűen csak használni kellett ezt a képességet, és támogatni kellett a magok növekedését. A többi magot pedig a kontrollcsoportban hagyjuk, hogy maguk nőjenek. A külső körülmény ugyanaz volt, de az életéter-áramlat, ami a meditációban lett megteremtve, a magoknak csak az egyik csoportjára lett átvive. Aztán meg lehetett mérni a gyökerek hosszát, a levelek tömegét, meg lehetett nézni a gyökerek, a levelek mennyiségét, a sűrűséget, ezeket 4 héten keresztül végezték, egy meghatározott eredményre jutottak, feljegyezték ezeket az eredményeket, fényképekkel erősítették meg. Elmondható, hogy az volt az eredmény, hogy a napi egy órás csoportos meditációval olyan eredményt értek el, hogy a gyökerek hosszban, vastagságban és tömörségben háromszorosan haladták meg a szokásosat. Ilyen esetben lehet azt mondani, hogy ez a metodika a belső szaddukeusság legyőzése. Ekkor a belső

szaddukeusság azt jelentette volna, hogy teszünk szellemileg valamit, de fizikai szinten ez láthatatlan marad, hogy oda ezt nem lehet átvinni.

A másik csoport egy még egyszerűbb feladattal dolgozott, ott nem kellett egy egész hónapon át dolgozni. Ők nem növényekkel, hanem kövekkel dolgoztak, és azt mondták, hogy az életerő az, ami a nehézség, a gravitáció ellen hat. Ha képesek vagyunk helyes módon irányítani az életerőt, akkor ez a külvilágban mérhetővé kell hogy váljon. Akkor a szám, súly és méret, ez a három olyan minőség, ami ma a külvilágban Ahrimán hatalma alatt áll, ezeknél meg lehet szabadulni Ahrimán hatásától. Ha például meg tudjuk mérni a kristály súlyát, ami felett most meditálunk, ehhez finomabb mérleget kell szerezni, amire ráteszik a kristályt, csoportban dolgozni, és megmérni a súlyt. Ha van változás, azt le lehet jegyezni, meg lehet sokszor ismételni, és ha minden alkalommal változás következik be, ez azt jelenti, hogy az életéter egészen a fizikaiba hat. Ez volt a második projekt, ami többé-kevésbé sikeresen ment végbe. És ilyen típusú projektek szükségesek a belső szaddukeusság legyőzéséhez. Hogy valóban teljes meggyőződésünk legyen a saját belső szellemi tapasztalatunkból, hogy hogyan változtatja meg a szellemi a külső fizikai világot. Nem pusztán valahol messze, hanem a közvetlen közelünkben.

Ha ezt a négy kísértést figyelembe vesszük, és helyes módon járjuk meg ezeket a megpróbáltatásokat, akkor azt gondolom, hogy az alapfeladat a mai idők fejlődésében, amit a szellemi világ vár az emberiségtől, ez által az éles leállítást által, a külső áramlat leállítása által, többé-kevésbé helyes módon lesz megoldva.

Van-e kérdés ezzel kapcsolatban?

(48:05-52:28 technikai kérdések, mert az alcsoportban, ahol angol szinkrontolmácsolással hallgatják az előadást, probléma van a hanggal.)

II.rész Kérdések

Kérdés Anitától, Magyarországról: Armen, lehet-e a koronavírus-járványt karmikus epidémiának tekinteni, mint a modern emberiség karmáját?

Armen: igen, így válaszolnék erre a kérdésre. A Lukács-evangélium 21. fejezetében Krisztus azokról az eseményekről beszél, melyek a mi időnkre vonatkoznak, aminek Kis-apokalipszis a neve, és ezek az események, ahogy később Rudolf Steiner magyarázza, Krisztus második eljövételével kapcsolatosak. A második eljövétel érzékeléséhez szükséges, hogy az emberiség tudata ki legyen emelve (kilökve) a fizikaiságból. Ahogy mondtam, Nostradamusnak ebben a környezete irigysége segített, és az, hogy szükségszerűen abba kellett hagynia az emberek gyógyítását, ez lökte ki őt a szellemi fejlődés irányába. Mondhatjuk, hogy a mai kor különböző jelenségei, kezdve a XIX. század végétől, egészen a mi korunkig, ez már több, mint 120 év, ezek a jelenségek ezzel kapcsolatosak. Ha ebből a 21. fejezetből pár sort elolvassunk, észrevehetjük, hogy már ismerősek nekünk ezek. Az van ide írva:

„Erre megkérdezték tőle, hogy mikor fog az bekövetkezni, amiről beszélsz, akkor ezt mondta nekik: »Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Nagy földrengés lesz itt is, ott is, éhínség és dögvész. Szörnyű tünemények és különös jelek tűnnek fel az égen« (Lk 21,10-11)

Különös jelek az égen még nem voltak, de szintén lesznek. Ez is tervbe van véve. Vagyis valójában lesznek olyan helyzetek, amikor az asztronómiai számítások nem fognak egybeesni a valósággal. Az ember majd azt mondja, hogy a Jupiter-Szaturnusz konjunkciónak ekkor és akkor kell lennie, abban a pontban, de akkor ez nem fog bekövetkezni. A bolygók pályái elmozdulnak. De ezek később lesznek. De a járvány, éhség már ismert számunkra. Ha az emberiséget globálisan vesszük, és azt mondjuk, hogy az egyes ember a mikrokozmosz, az emberiség globálisan pedig a makrokozmosz ember, akkor mondhatjuk a következőt is. Hogy mit jelent a földrengés globálisan, az érthető. A föld talaja megmozdul, a házak összeomlanak, amit az emberek kemény talajként éreznek a lábuk alatt, az most nem tart meg. Ha ehhez hasonló a saját lelkünkben történik, ilyen valóban van, amikor az ember aláveti magát a tüzes szenvedélyeinek, akkor megsérül az értelmének az egész kemény konstrukciója. Ez ugyanaz, mint amikor földrengés következtében megsérül, leomlik a ház.

Maga Steiner is mondja, hogy alapjában van egy kapcsolat az emberek belső, tüzes, nem megtisztított szenvedélyei, és a föld talajának megrendülése, a földrengés között. Ezt ugyanabban az előadásban, ugyanabban a ciklusban mondja, a GA199-ben, ezért ha ilyen földrengés megy végbe, és az élet normális értelmi fogalma már nem működik, akkor az ember elveszti magát. Akkor ez a karmikus következménye annak, hogy nem dolgozott a saját vágyain, a saját szenvedélyein, nem tisztította meg azokat. És ez az ő saját életének is a karmikus következménye lesz. Mivel ha az ember elveszti a fejét, a tiszta értelmét, akkor az, amit elkövet, természetesen vissza fog hozzá térni.

Ha az éhséget vesszük, akkor megint mondhatjuk, hogy makrokozmoszikusan értjük, mi ez. A mai időkben nagyon sok ember éhezik. A XX. században emberek tízmilliói haltak éhen. Ukrajnában, Oroszországban haltak meg emberek, a háborúk idején is haltak meg emberek, most Afrikában, Ázsiában halnak éhen emberek. És mi az ember mikrokozmoszikus éhsége? Ez valójában szellemi éhség, mivel a materializmusba süllyedt ember lelke éhezni fog. Még ha talál is pótlékot, megpróbálva betakarni ezt az éhségérzetet különféle élményekkel, erős adrenalinnal vagy mással, ez nem fog segíteni. Úgy fog hatni, mint a narkotikum, ami elnyomja az éhségérzetet. Úgyhogy a külső és a belső valójában egymással párhuzamosan folyik.

És mit jelent a koronavírus az egyes ember számára? Azt jelenti, ha ez nehéz lefolyású betegség, hogy nem csupán úgy jelenik meg, mint egy megfázás, hanem valóban egy nehéz lefolyású betegség, akkor ennek alapja a következő. Az immunrendszere teljesen megzavarodik. Az immunrendszere aktivizálódik, és a saját szervezete ellen lép fel. Egy autoimmun reakció keletkezik, nem speciálisan a vírus ellen, hanem különböző szervek ellen, és attól függően, hogy melyik szerv ellen, ennek a szervnek a működése leáll. Ilyen reakciót ismerünk akkor, amikor csontvelő-átültetés történik. Akkor új immunrendszert kap, a régit előbb teljesen elnyomják. Ez az új immunrendszer nem szokta meg a régi szervezetet, elkezd támadni ellene, mint ismeretlen test ellen. Ekkor immunrendszer-elnyomó szert adnak neki. Ha nem adnak neki, akkor meghal, nem segít neki az ilyen transzplantáció.

De a transzplantáció értelme egyidejűleg a következő is. Ha az ember valójában leukémiában betegszik meg, és eljut addig, hogy vagy meghal, vagy transzplantáció következik, akkor most az ő karmikus feladata, a leukémia azt jelenti, hogy az inkarnációra való akarat befejeződött. Ha az ember idősen lesz leukémiás, akkor az inkább krónikus, akkor ez azt jelenti, hogy az élet alapjában már befejeződik. Az embernek eljött az idő, hogy eltávozzon.

Ha fiatal ember betegszik meg leukémiában, akkor ez is azt jelenti, hogy valójában az ő életterve már befejeződik, itt az idő elmenni. Az inkarnációra való akarat gyenge, a vér nem termelődik normálisan, már nem működik. De a fiatal emberek számára ez esély is lehet. Ilyen vérszegénységgel élni, a vörsejtek, oxigén elégtelenségével, kiegészítő erőfeszítést kell tenni az inkarnációs akarathoz. Ha ezt az erőfeszítést, az inkarnációs akaratot szellemileg fejleszti, speciális módon, és utána még új immunrendszert is kap, akkor ez olyan, mint egy második születés, új élettervvel. Egyik oldalról van egy új missziója, új életterve kell hogy legyen, másik oldalról pedig van, amit az orvoslás ad az embernek, hogy túlélje, mint új vérkeringési rendszert. Akkor az embernek lehetősége keletkezik egy második életet élni, mondhatjuk így. Ha az ember eljut egy ilyen küszöb, hogy vagy meg kell halnia, vagy mintegy új inkarnációs döntést kell hoznia, és nemcsak döntést hoznia, hanem azt életre is kell kelteni, az életnek új értelmet kell adni, mivel a régi befejeződött, akkor ez megint csak szellemi út lesz, út a szellemben.

Most a koronavírus úgy hat, hogy azoknak az embereknek a számára, akik súlyos betegséget éltek át, számukra ez karmikusan azt jelenti, hogy eljutottak arra a pontra, hogy vagy el kell menniük, vagy teljesen meg kell változtatniuk az életmódjukat, mégpedig János értelmében kell teljesen megváltoztatni, aki azt mondja, hogy változtassátok meg a világnézeteteket.

Az orvoslás lehet, hogy meg akarja hosszabbítani az ilyen emberek életét, immunrendszer-erőnyomó szereket adva nekik, de mindegy, mert az alapvető feladat nem az, hogy valahogy túléljük, és a lehetőségekhez képest a legkevesebb mellékhatással, de azok lesznek, ha az alapfeladat nem lesz megoldva. Az alapfeladat pedig az, hogy teljesen meg kell változtatni a világnézetet. És természetesen nem mindenkinek kell egyidejűleg súlyosan megbetegedni, ez a mai civilizáció teljes végét jelentené, és teljes káoszt, anarchiát, ha mindenki eljutna a halál küszöbére. De ha ez a megbetegedettek egy vagy fél százaléka, akkor már nagy minőségi változás megy végbe a teljes emberiség tudatában.

A nagy emberiség pedig, makrokozmoszban ugyanazokon a szimptomákon megy át, mint a mikrokozmoszban. Mely embereknek van arra esélye, hogy nehezebben éljék át a koronavírust? Mondtam már, hogy ezek azok, akiknek az életterve véget ér. Ezek vagy korosabb emberek, vagy fiatalok, akiknek aktívan meg kell valamit változtatniuk magukban, hogy újból folytathassák az életüket. Ha az embernek van még más betegsége, cukorbetegség vagy rák vagy még valami, akkor annak az esélye, hogy a betegség súlyos lesz, megnövekszik. Ha valamilyen autoimmun betegséggel rendelkezik, szintén. Ha az emberiséget globálisan vesszük, akkor mondhatjuk, hogy az iparosodás korában rákos daganatokban betegedett meg. Steiner ezt is mondja: a túltermelés rákos daganat, az egész emberiség-testen, ugyanúgy, mint ahogy a szervezetben a sejtek túltermelése: rákos daganat.

A mai modern emberiség rákos daganatos betegségben szenved. Ezen kívül a vérkeringése is sérült, mivel az életenergia szétesztása, az élelmiszer szétesztása, az áruk szétesztása szintén

helytelenül történik. Egyes helyeken sok van, más helyeken pedig túl kevés. Ez azt jelenti, hogy a vérkeringés helytelenül működik. Egyes szervek többet kapnak a szükségesnél, mások kevesebbet annál, az egész emberiség testén.

Ezért ennek az embernek a koronavírust megelőzően már rákbetegsége volt vagy vérkeringési betegsége, az érrendszernek a betegsége és szívritmus-zavara. És most ennek az embernek mi az esélye, hogy túlélje? Esélye a túlélésre csak akkor lesz, ha ahogyan mondtam, új értelmet ad a földi létének. A makrokozmosz emberiségnek szintén új értelemre, új élettervre van szüksége. Ez a Mihály-korszakkal kapcsolatos. Mihály arra törekszik, hogy az emberiségnek új élettervet adjon, hogy felébressze tudatát az emberiség felsőbb énjéhez, Krisztushoz, az éteri Krisztushoz, a második eljövételhez. Ha ez sikerül, az emberiség, mint makrokozmosz organizmus, túléli.

De egyelőre mit veszünk észre? Hogy egy autoimmun reakció kezdődött. Rudolf Steiner azt mondja, hogy az egyes államok olyanok, mint sejtek a közös szervezetben. És ha az egyik sejt harcol a másik ellen, vagy elzárkózik a másik sejtől, akkor ez elidegenedést jelent, és egy autoimmun reakció következik be. Ezért az, hogy most lezárják a határokat, akkor ez ugyanaz, mint amikor az emberben az egyik szerv elidegenedik a másiktól, és egy autoimmun reakció kezdődik.

Úgyhogy ha most globálisan beszélünk, az emberiség értelmében, akkor egy olyan emberrel van dolgunk, akinek volt már néhány súlyos betegsége, de valahogy mesterségesen életben tartották, sebészeti műtéteket végeztek rajta. Például ha túltermelés volt, megsemmisítették az árut. Ez egy sebészeti operáció. Ha az egyik szerv már majdnem meghalt, akkor megint engedtek hozzá vért, hogy egy kicsit tovább éljen, pénzt nyomtattak, stb. A pénznyomtatáson keresztül inflációt hoztak létre, ez megint csak felhígította a vért, és megint csak egy hiány, egy elégtelenség keletkezett ettől a felhígított vértől.

Általában igen sok a tennivaló, amit a modern orvoslás az egyes emberben végez. Az ember már beteg volt, és az egyetlen, amit még kapott, ez a korona. Az egyetlen esély, ha valóban átlép a küszöbön, tudatosan, a szellemi világba, és egy új, helyes élettervet állít össze, új misszióval, új célokkal. Vagyis teljesen megváltoztatja a világképét. Ez nem azt jelenti, hogy mind a 7 milliárdnak ezt kell tennie. Egyáltalán nem. Sőt ha ezt 1% teszi, már elég lesz. 70 millióan.

Szergej: Elnézést kérek, hogy soron kívül szólalok fel! Jó napot mindenkinek, jó napot, Armen! Mivel arra a pontra érkeztünk, aminek a konferencia alapimpulzusa szentelve lett, ez az egyesülés. Armen, ön azt mondta, hogy az államoknak kell együtt lenniük. De mi itt azért gyűltünk össze, hogy egy új szociális közösséget hozzunk létre, amely az antropozófiából kiindulva fog a jövő számára dolgozni. És az én kérdésem ez: milyen feltételei vannak – jó, megnevezem – az új antropozófiai közösség létrehozásának, milyen szabályok kellenek, milyen embereknek kell ott lenniük, milyen alapon tudunk egyesülni, mi az Ön meglátása erről az új emberről? Milyen viszonyok kellenek az ilyen emberek között, hogy ezek egészségesek legyenek? No és emellett meghallottam azt is, hogy az ezoterika a jövő számára van, most az igazságérzék a fontos, amit a szívlogikával lehet kidolgozni, de azt látom, hogy az ön metodikájában is jelen van az ezoterika, és eltévedek a határon, hol van az ezoterika és hol nincs, és hogyan kell ennek az ezoterikának jelen lennie ebben a közösségben, amit fel akarunk építeni, és ami lehet, hogy fel lesz építve. A

konferenciánknak ez a célja, meg tudjuk-e ezt csinálni, hogy látja ezt ön? Ezt az emberi közösséget, akik a jövő számára együtt dolgoznak, és mennyi ezoterikus embernek kell ott lennie?

Armen: Ha a közösséget mint szervezetet vizsgáljuk, ahogyan ezt Steiner tette, ő szociális szervezetről beszélt, és ennek a hármas tagozódásáról. Steiner ideájával kapcsolatban megint csak az a kérdés, milyen módszerrel lehet életre kelteni. De mielőtt metodikusan életre keltenénk, még egy megjegyzést kell tennem. Miért vált szükségessé a hármas tagozódás bevezetése? A helyzet az, hogy az egész emberiség, mint makrokozmosz ember, átlépte már a küszöböt. A Mihály-korszak kezdetével megtörtént a szellemi világ küszöbének átlépése. Ha elolvassuk a „Hogyan jutunk...” c. könyvet, ott van ez a fejezet, hogy „A személyiség egységének hasadása”. Steiner ott azt mondja, hogy amikor a személyiség átlépi a küszöböt, akkor az akarat, érzés és gondolat önállókká válnak. Amíg a küszöbnek ezen az oldalán vagyunk, habár mi már nem ezen az oldalon vagyunk, ha a küszöbnek teljesen ezen az oldalán lennénk, akkor a lelki organizációnk olyan módon hatna, hogy az, amit gondolok, annak megfelelően érzek is, és annak megfelelően cselekszem is vagy beszélek.

De a mi időnkben a gyermekeknél tud még ez így lenni, de egy bizonyos kortól kezdve hasadás történik, már most, habár az ember nem ismeri fel, hogy ez a hasadás a küszöbön való átlépés. De valójában a lélek meghasadt. Az ember a gondolataiban lehet egy helyen, az érzéseiben egy másik helyen, és közben egy teljesen harmadik dolgot csinál. Ez már a hasadás jele. De a tudatával, az éntudatával nem úgy érti ezt, mint küszöbátlépést. A társadalom, mint szervezet, ugyanezt csinálja. A makrokozmosz és a mikrokozmosz valójában megfelelnek egymásnak, és az emberiség teljes szociális organizmusa a Mihály-korszak kezdetétől átlépte a küszöböt. Ott szintén megtörtént ennek a három résznek a szétválása: a gazdasági élet, a szellemi élet és a jogi élet, ahogyan ő mondja, szintén önállóvá váltak. Már nem működik az a rendszer, hogy valamelyik közülük a másikkal olyan módon kapcsolódik, hogy a jog megfelel a gazdasági életnek, a gazdasági pedig a szellemi életnek. Ez már nincsen.

Most ha egy mikrokozmosz ember magában átlépi a küszöböt, akkor Steiner azt mondja, hogy ez a széthasadás káoszhoz vezet, ha nem kapcsolódik be a magasabb Én, mint szervező faktor. Éntudat nélkül ez lelki káoszhoz vezet. Az ember, akinek meghasad a lelke, olyan lépéseket tesz, ami nem felel meg a szívének, a szív pedig mást mond, mint amit a gondolatok mondanak. Ez káosz. Itt a magasabb Én princípiumára van szükség, magasabb tudatra, ami ebben a káoszba rendet tesz. Rendet azon az úton teszünk, amit már felvázoltam, hogy van megismerés fogalmunk, a helyzet helyes diagnosztizálása, akkor megvan a morális intuíciónk, ez a szellemi élet szférája, aztán rendelkezünk morális fantáziával, ez a jogi élet szférája, aztán van morális technikánk, mint a gazdasági élet szférája. Ha mindez helyesen megy, nincsen szakadás, és nem kezd az egyik a másikat lenyomni, akkor ez azt jelenti, hogy a felsőbb princípium, az ember felsőbb Énje rendet visz a lelki életbe, a személyiség hasadása mintegy egyesít, egy új szociális vagy lelki organizmusba.

A társadalomban, amikor hármas tagozódásról beszélünk, alapjában három különböző tagról van szó, mint ahogy az egyes emberben a gondolkodásról, érzésről és akaratról. De a szervező princípiumról is szükséges beszélni, a felsőbb Énről. Minden közösségnek kell hogy legyen felsőbb Énje, mint egy szerv, ráadásul ennek öntudatosnak kell lennie. És ha a hármas tagozódásról beszélünk, és erről oly módon beszélünk, hogy van három princípiumunk, és a szervezetnek ez a három tagja nem magától szerveződik. Ez ugyanazt jelentené, mint ha azt mondanánk, hogy amikor

az ember átlépte a küszöböt, a magasabb Énjére nincs szüksége, az érzések, a gondolatok és az akarat majd önállóan szerveződnek. Ezek maguktól nem szerveződnek. Rudolf Steiner ebben a fejezetben leírja, hogy mi történik akkor. Vagy csak az akarat érvényesül, és akkor az ember zsarnokká válik, vagy a gondolkodás, és akkor egy absztrakt megfigyelővé válik, vagy az érzések érvényesülnek, és akkor egy belső egyensúly nélküli emberré válik.

És ugyanez történik a szociális organizmusban is. Ha már már 3 részre szétvált, de nincs még meg ez a szervező faktor, ami még egy szerv, a felsőbb Én szerve, ami úgymond ezt a három másikat szervezi, akkor ez a rendszer maga nem fog megszerveződni, akkor vagy a gazdasági élet nyomja el a többit, vagy a jogi élet, vagy a szellemi élet fogja a magáét diktálni a többieknek. Például a Szovjetunióban az ideológia a szellemi élet diktátuma volt, legalábbis valamennyi ideig, vagy nyugaton a gazdasági élet szintén diktátum. Ez nem szociális hármas tagozódás. Miért? Diktátum akkor lehet, ha a küszöb-átlépés makrokozmoszban már megtörtént, de szervező faktor, olyan irányítás vagy kormány, mely ennek a közösségnek a felsőbb Énjével áll kapcsolatban, nincsen. És ez a mi bajunk.

És még ha az antropozófiai társaságról is beszélünk, ott is ugyanez a probléma. Beszélhetünk a hármas tagozódásról és minden egyébről, de kell hogy legyen az előtérben egy olyan embercsoport, amelynek megvan az az ezoterikus képessége, hogy az antropozófia szellemével beszéljen szemtől szemben. Vagyis arra, hogy az antropozófiai társaság szelleme egy kerek asztal körül üljön ezzel az elnökséggel együtt. És hogy ők párbeszédet folytassanak egymással, minden résztvevő, és együtt építsenek cselekvési tervet. Akkor történik meg a többi három tag szerveződése. Akkor lesz a morális intuíciónak, morális fantáziának és morális technikának helyes forrása.

Az alapvető dolog, amire figyelmet kell fordítani, hogyan tudok ebbe a szociális organizmusba egy ilyen szervet behozni, a szociális organizmusban felépíteni ennek a szervezetnek a magasabb Énjét, ennek a szervezetnek a szellemét. Ha ennek a szellemnek nincsen ilyen szerve, akkor ez hasonlít az olyan emberre, akinek nincsen szerve az Én számára. Lesznek gondolatai, érzései és akarata, de nem lesz Énje.

Szergej: Milyen feltételek vannak, hogyan néz ez ki? Itt van egy csoport ember, megvan a célunk, hogy valamit létrehozzunk, ha sikerül, milyennek kell lenni ennek a csoportnak viszonya az antropozófiával? Miben kell különböznie? Érzékelem. A tanári kollégiumban ez úgy történik, van pár ember, akik valamilyen gondolatra jutnak... Aztán azt mondják, hogy mi kollégák arra jutottunk...ezt élem át, ez az antropozófia szelleme... Hol van az a nüansz, hol van a valós találkozás ezeknek az embereknek a körében. Van-e valamilyen módszer, és hogyan kell a történetek valóságát megtapasztalni?

Armen: Rudolf Steiner adott egy pár javaslatot erre az „Antropozófiai közösségalkotás” c. ciklusában, azt hiszem, ez a címe. Az első, amit igazságérzéknek neveztem és szívlogikának. Ott ezt ő úgy mondja, hogy meg kell szabadulni minden előítéllettől a más emberekkel való munkában. Aztán jön az a felébredés, amikor a másik emberrel találkozom. Alapjában ezek a módszerek ki vannak dolgozva, ez az, amit mondtam az évfolyamokról, ez az 1., 2., 3. évfolyam feladata. A 4. évfolyammal dolgozva, konkrétan használva a Steiner által adott princípiumokat, kidolgoztunk olyan módszereket, hogy hogyan lehet együtt létrehozni egy olyan csoport-teret, ahol a saját doppelgänger elhallgat. De ehhez egy nagyon fontos képességre van szükség. Ha már van egy

morális intuíciód vagy egy új képesség keletkezik benned, akkor annak a képessége, hogy ezt oda tudd ajándékozni a másinak. A hétköznapi tudat még nem képes arra, hogy a saját képességét átadja másnak. A szokásos tudatban az ember épp ellenkezően, irigylő a másik képességeit és meg akarja kapni, a sajátjait pedig nem akarja másnak odaadni. Ez egy meghatározott okkult folyamat, hogy odaadjuk a saját képességünket az egész csoportnak. De ehhez megint szükség van arra, hogy áthaladjunk egy belső tapasztalaton, hogy megtanuljuk azt, hogy hogyan adjuk át a morális intuíciót a közös térbe, hogy az gazdagítsa a többieket és erősítse, hogy ők szellemileg rezonanciában legyenek az én képességeimmel, így nevezném ezt. Bonyolult ezt körvonalazni, ha a szokott nyelven kell megtenni, de ez az alapja annak a térnek a felépítésének, ahol egy felsőbb szellemi lény részt tud venni, abban a térben, amibe egyénileg mindenki odaajándékozta a saját képességeit.

Szergej: Mik akkor az első lépések? Konkrétan. Íme, itt vagyunk mi emberek, vannak valamilyen kritériumok, hogy milyen minőségekkel kell rendelkezni, milyen irányban menjünk tovább, hogy elkerüljük a doppelgänger részvételét, és hogy félretegyük azt, amit a múltból tudunk, hogy megérezzük, mi az, ami most és itt történik, hogy ezt meg kell érezni. Mivel nagyon könnyen becsapódhatunk, az, amit most érzek, és az, amire emlékszem, ami bennem végbemegy, milyen lépések vannak, hogyan kell ezt csinálni?

Gyakorlatilag először a szívlogikával kell foglalkozni, az igazságérzettel. Ez már jó alap a másokkal való kommunikációhoz. Ez a legelső. Aztán el kell jutni A szabadság filozófiája értelmében a morális intuícióhoz. Ez a második. Aztán meg kell tanulni találkozni a másik emberrel a testtől szabad gondolkodásban, morális intuícióban. Vagyis találkozás a másik énnel, és felébredés a másokkal való találkozás során. Ezek konkrét lépések, de nem tudom ezeket egyszerűen körvonalazni, mivel ezeket végezni kell.

Tessék, például valamikor ősszel találkoztam a Wala vezetőségével. A Wala antropozófiai gyógyszereket, kozmetikumot, stb. állít elő. Azt érezték, hogy ők is a küszöbön állnak, és megújulásra van szükségük. Azt gondolom, hogy sok ember, mivel mintegy a szellemit keresi, a termelésében szintén egyesíteni akarja a szellemit a materiálissal, náluk is ez az impulzus volt. Meghívtak engem, beszéltem velük, most néhányan ebből a közösségből hozzám fordultak, és azt mondták, most ezt a gyakorlatban akarjuk csinálni. Nem mindnyájan fogják ezt csinálni a vezetőségben, ez érthető. Az emberek nagyon különbözőek. Az ilyen szerv felépítésére például az iskolában ehhez az egész tanári kollégium részt vesz. Ha már ketten vagy hárman lesznek, akkor már ez is ilyen forrás lesz, belső kollégium. Ez a fogalom van most ott, mondjuk így, a külsőn kívül, de az mind csak forma, amit tartalommal kell megtölteni. És a tartalommal való megtöltés konkrét ezoterikus munkát igényel, konkrét lépésekkel minden alkalommal. Ezeket lehet végezni, és minden olyan ember tudja végezni, akiben megvan a jó akarat. A Wala-ból ketten döntöttek el, hogy ilyen belső kollégiumot csinálnak, hogy aztán a nagy kollégiumba egyszerű módon bevigyék az ideát. Konkrétan fogunk velük dolgozni, nem tudom pontosan, de heti egy alkalommal fogunk találkozni, 3 órás időtartamban, és ezeket a lépéseket fogjuk megtenni, melyeket most körvonalaztam tisztán módszertanilag. Aztán már a karma jön, és a szellemi vezetés olyan módon szervezi a találkozóikat, és a más emberekkel való beszélgetéseiket, hogy az ilyen fajta impulzusok fokozatosan belenőnek a Wala szervezetébe. Ha mindez sikerül, akkor azt gondolom, hogy a gyógyszerek gyártásánál, akkor azok, akik a laboratóriumban, az asztalnál ülnek, ők ezt úgy fogják megélni, mint egy oltár-cselekedetet, ahogy Steiner mondja. Ez az, amit ott én megéreztem.

Szergej: Itt és most ez csak egy bizonyos fajta beavatottság, és az ezoterika határvonalán való meghatározott tudati szint elérése mellett lehetséges, vagy ez a határ most már eltörlődött, vagy legalábbis elmosódott, és csak ilyen emberek válhatnak egy szervezet létrehozásához egészséges módon. Ezt mondhatjuk?

Armen: A helyzet ennél kicsit bonyolultabb. Ha emberek találkoznak, és valamilyen ihlet, idea hatja át őket, akkor gyakran az van, hogy megvan az az ideájuk, hogy mindannyian szabadok akarnak lenni a kezdeményezésekben, és ugyanakkor harmonikusan együtt tevékenykedjenek, mint egy egységes organizmus, hogy a szabadság és a harmónia ne mondjon egymásnak ellen. És gyakran ennek az ihletnek köszönhetően néhány évig sikerül is. De általában három év múlva problémák keletkeznek, ez egy karmikusan megalapozott dolog, hogy három évig tudják ezt az emberek ezt tenni, majd problémák keletkeznek. Ennek az az oka, hogy a mai idők szelleme, a mostani, ötödik kultúrkorszak szelleme tulajdonképpen ezt az ideált követi: megtanítani az embereket ilyen társulásokat építeni, ahol a szabadság és a harmónia együtt tudnak működni, semmiképpen sem mint ellentétek. Ez ennek a kornak az egyik ideálja az emberiség fejlesztésére. De ez az Arché. Ám van még lemaradott formszellem az egyiptomi korból. És ő hierarchiát épít. És ez a szellem magasabb rangú, formszellem. Ezért a fiatal korszaknak kompromisszumra kell jutnia ezzel a formszellemmel. És ez a kompromisszum úgy néz ki, hogy az első három évben a korszak dolgozhat, és ha ezek az emberek nem ébrednek tovább, a felsőbb tudatra, ez alatt a három év alatt, akkor a formszellem átveszi a vezetést, és piramissá alakítja a hierarchiát. Először bürokrácia következik, majd hierarchia stb. Itt valójában az emberi csoport plusz a korszak együtt ellent tudnak állni a formszellemnek. A korszak egyedül nem tud, a külön csoport sem tud a közösség szellemével vagy a korszakkal való kapcsolat nélkül. De együtt mintegy ugyanazon a rangon vannak, mint a formszellemek.

Szergej: Vagyis ez alatt a három év alatt el kell jutni ehhez a rendszerhez, amit most ön felvázolt, hogy a körben kölcsönhatásban tudjunk levenni az antropológia szellemével, tudjunk egy olyan teret létrehozni, melyben az emberek szabadnak érzik magukat, de mégis egyesülnek abban a térben, amit azok az emberek hoztak létre, akik meghatározott tanulmányokat tettek, erre 3 évet kapnak. Ha ez nem történik meg, akkor lásd 1.pont.

Armen: Nem teljesen így van. Hiszen az ember is, amikor megszületik, felébred benne a földi tudat, és ez a tudat szintén ilyen formszellem és tulajdonképpen a bűnbeesés következménye. A felsőbb énje akkor ébredhet fel benne, amikor 21 éves lesz. Ha van jó nevelés, ha vannak helyes, erős ezoterikus impulzusok a lélekben, akkor később is lehet ezt végezni. Lehet, hogy volt egy ilyen szervezet, aztán belépett a formszellem, már 20 éves a szervezet, és most pár ember azt mondja, hogy nekünk ez nem felel meg, valami újat akarunk, és ekkor létrehoznak egy ilyen, a magasabb énre való felébredést. Természetesen a legjobb az lenne, ha az elejétől kezdve erre törekednének, ezt tennék. De még ha el is múlt az idő, akkor is fel lehet zárkózni, mint ahogyan mi felzárkózunk, amikor először az alacsonyabb énünkre ébredünk rá, majd a magasabbra.

Szergej: Vagyis azon kell elgondolkoznunk, hogy tanítókat képezzünk, ez most az én alapvető tevékenységi köröm, hogy tanítók képzési rendszerét hozzuk létre, és látom, hogy amiről most ön beszél, a tanítók képzésének részévé kell, hogy váljon, hogy váljon, hogy amikor a tanítók az iskolába érkeznek, hozzájuk létre ezeket a tereket. Ez egy külön téma, akkor még segítségért fogok önhöz fordulni, és a

részvételéért, hogyan kell létrehozni a tanárok számára a képzést, hogy az iskolák impulzust kapjanak. Hálásan köszönöm, köszönöm mindenkinek, hogy eltűrte a kérdéseimet. Sok szerencsét!

Jákób: Köszönjük Szergej a kérdéseket, melyek nagyon beleillettek a konferencia témájába. Van egy ilyen általános technikai kérdés. Sok résztvevő, mint társ-szervező, rendelkezik azzal a jogosultsággal a zoom-felületen, hogy felvételt készítsen. Valamikor arról beszéltünk, hogy a felvételeket csak belül terjesztjük azok körében, akik részt vesznek a konferencián. Pontosítani szeretném, hogy megmarad-e ez a szabály, mivel látjuk, hogy sokan rögzítik a felvételt. Hogy mindenki világosan lásson ebben a kérdésben.

Armen: Egy pillanat... Azt gondolom, szabad rögzíteni.

Jákób: Nincs korlátozás, a barátaink, ismerőseink körében bárkit meg lehet ismertetni a felvétellel.

Armen: Nincs.

Jákób: Nincs korlátozás. És kitenni valahová, ha valaki a facebook-csoportjában ki akarja tenni a felvételt.

Armen: Megteheti.

Jákób: Lehet, ugye? Hálásan köszönjük, Armen. Még egy dolog. Nézem a kérdéseket, szerintem 6 vagy 7 van, van még egy közös kérdés, a mai témánk kérdése, az internet kérdése, és van még a könyv prezentációjának kérdése. Ha úgy érzed, hogy az időben korlátok vannak, akkor kérlek, mondd, hogy ehhez tudjunk igazodni. És ha egyelőre ilyen nincs, akkor haladok a kérdésekkel, melyeket a résztvevők a chat-on tettek fel.

Armen: Az internet kapcsán mondanék néhány szót.

Jákób: Rendben, Armen, köszönjük, ez fontos.

Armen: Annak fényében, hogy ahogy már mondtam, a küszöböt tulajdonképpen már átléptük, akkor ha megnézzük, hogy milyen törvényszerűségek működnek a virtuális térben, akkor ezek ugyanazok, mint az alsóbb asztrális világban. A törvényszerűségek ebben a virtuális térben ugyanúgy hatnak az emberek tudatára, mint ahogy az asztrális világban hatnak az emberre. Ha az ember felkészült az asztrális világba való belépésre, akkor az egy bizonyos módon hat, akkor éberebb állapotban lesz, ha pedig nincs felkészülve, akkor álom-állapotba kerül, és az álom-állapotban azok a morális keretek, melyek éber nappali állapotban még működnek, legyengülnek, ezt tudjuk az álmok világából, hogy ott olyan cselekedetek mehetnek végbe és történhetnek, melyeket az ember általában az életben nem tenne. És ha megnézzük a cseteken és máshol a különböző kijelentések karakterét, akkor észrevehetjük, hogy ugyanazok az emberek, akikkel ha szemtől szembe találkoznánk, ebben a világban, akkor lennének még morális formák, keretek, de ők ott teljesen kiesnek, és az ember ott úgy tesz, mintha álomvilágban lenne, teljes éntudat nélkül.

Ezt egyszerűen mint szimptómát hozom fel, mivel a virtuális világban való élet megint két részre osztja az emberiséget, sőt többre. Vagy vannak olyan emberek, akik már felébredtek ebben az

elementáris világban, lehet ezt így nevezni, és az étervilágban, akkor ők ezekben a közösségi hálózatokban sok jót tudnak tenni. Mert bármely ilyen felébredt ember segíthet felébredni az ilyen médiumi vagy szomnambul állapotban lévőeknek is, ha helyes módon építi fel a kommunikációt.

Aztán vannak olyanok is ebben a térben, akik fekete mágiaival foglalkoznak. Számukra ez a tér nagyon jó terep a fekete mágia folytatására, mivel a többi ember az énjének egy csökkent tudatállapotában van, morális értelemben alacsonyabb állapotban, mint a szokásos életben. Rájuk egyszerűbb hatni ily módon. És a következő, ami megint csak ugyanúgy vonatkozik az elementáris világ területére, mint a virtuálisra, ez az, hogy ott a képek jobban hatnak, mint a logikus fogalmak. A felébredett számára a logikának ebben a világban súlya van, de az álomállapotban lévő emberek számára ez nem működik. Meg lehet nézni, hogy a virtuális világban, a cseten stb. milyen – mondjuk így - fellépéseknek van nagyobb hatásuk, amelyeket képekkel kísérnek, vagy amiben csak logikai érvelés van. És rögtön észrevehető, hogy az emberek nagy többsége, ahogy egy hosszú érvelés kezdődik, rögtön kikapcsolódik, belealszik. Ez hasonlít arra, amit megint csak ismerünk. Néha az ember olyat álmodik, ahol részletesen, szó szerint elmagyaráznak valamit neki, tanítják valamire, és amikor felébred, semmire sem emlékszik. De ha ott képek lettek volna, akkor mindenre emlékezne.

Mivel ha az éntudat nem ébredt fel az elementáris szint számára, akkor a virtuális világban arra az emberre fog hasonlítani, aki álmodik. Illúzió, hogy neki ott éntudata van. És ezért, ennek megfelelően az asztrális szinten való hatás minden módszere és a kölcsönhatások szó szerint ugyanúgy hat a virtuális világban is. Mondhatjuk azt is, hogy ez az ablak, a windows, valójában az elementáris világra nyíló ablak. Akár az érzéki, akár az érzékfeletti módon, de ez erre a világra nyíló ablak. Az ember egyszerűen ül, és erre a portálra lép be ezen az ablakon keresztül, és ezért az ebben a világban való műveletek ugyanazoknak a törvényszerűségeknek vannak alárendelve, mint az elementáris és éteri világban való műveletek. Semmilyen különbség nincsen. Ez ugyanaz, hogy ha elolvassuk Steinernél, hogyan írja le az asztrális világot, ott van fekete mágia, vannak médiumok, van minden más, természetesen halottak is vannak ott, mindez a virtuális világban is van. Vagyis inkább nem a virtuálisban, hanem ebben a világba, ahová belépünk, ez ugyanaz az asztrális világ, csak van neki egy kicsi, nagyon vékony burka, ami a mi külső benyomásainkból épül fel.

Ezért ha arról beszélünk, milyen módon lehet ebben a világban jótékonyan működni, akkor ez azt jelenti, hogy az ennek a világnak megfelelő tudatban kell működni, vagyis imaginatív tudatban. Ezt legalábbis egy impulzusnak vehetjük, az ilyen tudat kifejlesztésére való impulzusnak, hogy ne kerüljünk rossz befolyás alá. Ha ezt nem fejlesztjük ki, akkor ez beszippant a – mondjuk így – nyolcadik szférába.

Jákób: Köszönjük, Armen, lehet, hogy a résztvevőknek van még kérdése éppen erre a témára vonatkozóan, mivel a mai napunkon ez egy központi téma. Lehet a csetre írni, és emlékeztetni akarok, hogy az angol nyelvű résztvevők írhatnak itt a zoom-on a csetre, és akkor látva az ő kérdéseiket, fel fogjuk olvasni. Akkor most visszatérek a kérdésekhez, melyek már voltak. Anatolij Oszipov kérdése, és Anita Magyarországról megköszönte a választ, ez volt az első kérdés a

karmáról, a pandémiáról, mint karmáról. Oszipov kérdése, hogy hogyan viszonyul az igazságérzők ahhoz a 12 érzékhez, melyről Rudolf Steiner írt, s melyeket ismerünk.

Armen: Nos, a 12 hangulat, azoknak meg kell tisztulni, egy tisztító folyamaton átmenni. Minden hangulat, ha megtisztul, akkor átalakul, és valami újjá változik, egy magasabb képességgé. Például az udvariasság tapintatossággá válhat. Azok a minőségek, melyeket ily módon nevelnek az étertestben, ezt a folyamatot nevezhetjük katarzisnak vagy megtisztulásnak. Az igazságérzők egy másik szférából ered. Az igazságérzők nem egy olyan érzet, mint amit szokott módon érzek, ez inkább egy érzék, ez egy érzékszerv. Például a szem a fény érzékszerve. Az amit igazságérzőknek nevezünk, valójában inkább az igazság érzékelésének a szerve. A szem például érez vagy észlel, vagy fényt vagy a sötétséget. Ez észlelőszerv, de azt észleli, hogy itt igaz, itt meg hamis. Mint a szem. Így az érzék szó egy kicsit megint megtévesztő lehet, ha pontosabban akarunk beszélni, akkor ez az igazság észlelőszerve. Leginkább az esztétikai érzethez lehet hasonlítani, például amikor zeneművet hallgatunk, és ott egyszer csak észrevevesszük, hogy az egyik hang valahogy nem illik, hanem hamis. Akkor ez előidézi, hogy legalább belsőleg korrigáljuk, mivel ez egy kellemetlen érzés, diszharmonikus. Vagy pedig azt érzem, hogy ez a mű önmagában harmonikus. Ez az észlelet áll a legközelebb ahhoz, amiről én beszélek.

Jákób: Köszönjük. Pontosítani szeretnék - Anatolij Oszipov - van két aspektus. A 12 hangulat kérdése, és az ennek megfelelő hónapoké és 12 érzéké mint érzékszervé. Armen ezt a kérdést szintén érintette. Mire gondol pontosabban, ha lehet, írja meg a csetben. Amíg írja, addig megnézem a következő kérdést. Georgij Kalenderev kérdése Bulgáriából: Lehet-e példát hozni „A szabadság filozófiájából”, hogyan nő ki az egyik gondolat a másikkól.

Armen: Igen, lehet. Ha „A szabadság filozófiájából” az első gondolatot vesszük, a szabadságról szóló kérdést, így kezdődik ez a könyv, akkor ha áttérünk ennél a gondolatnál a lényiségre, ezt pedig meg kell tennünk, mielőtt kinövesztenénk a gondolatot a következőbe, akkor a lényt tekintve ezt Michael lényeként lehet átélni, aki felteszi ezt a kérdést az embernek. Az a tapasztalat, ha azon az úton haladunk, amit párbeszédként írtam le, akkor egy olyan átéléshez jutunk, hogy emögött a mondat mögött lényként Mihály áll, Mihály arché. És ez az átélés, ha utána helyes módon kihelyezed magadból, mint gondolatformát, akkor belül egy kiegészítő tapasztalat keletkezik, ez az ahrimáni doppelganger megtapasztalása. Ezt ő a következő mondatokban úgy írja le, hogy a szabadság kérdésre nagyon sok éleselmélvőséget fordított a világ, hogy alátámasszák: szabadság nincsen, csak szükségszerűség. Ha most ennek a mondatnak megint a lényre vonatkozó átéléséhez megyünk, akkor az ahrimáni doppelganger ahrimáni cselekedetéhez jutunk, a saját lényünkben, aki egyrészt mintegy megjelenik, balról, imaginatív módon, mint olyan, aki le akarja zárni ezt a kérdést. Jobbról pedig, mint következő átélés, a luciferi doppelganger jelenik meg. Ő azokban a mondatokban van körvonalazva, melyek szerint ugyanakkor vannak olyan emberek, akik teljes lelkesültséggel mondják, hogy csak a korlátoltak tudják a szabadság létét tagadni. Ha egyszerűen továbbhaladunk ezekkel a gondolatokkal, mindig a lényekre tekintve, akkor meg lehet érteni, hogy természetesen, ha ez egy filozófiai mű, akkor nem írhatta, hogy ez Mihály, aki ezt kérdezi, emez pedig az ahrimáni doppelganger, ez a luciferi doppelganger. A gondolatokat gondolatformákba öltözteti, olyan kifejezésekbe, melyek egy filozófiai műnek megfelelnek. De ha tisztán azon az úton megyünk, amit ő is leír, hogy ez a könyv olyan módon készült, hogy vett egy gondolatot, ez Mihály

kérdése az emberi lélekben, aztán egyszerűen továbbment, és akkor ez az út átvezet az ahrimáni doppelgangerhez, a luciferi doppelgangerhez, aztán továbbvezet. Mindez példája az ilyen olvasásnak, sőt még a könyv megírásának is. Steiner azt mondja, hogy ezt a könyvet bárki megírhatja, aki ilyen gondolkodással rendelkezik. Ez nem az ő önkényes konstrukciója, ez olyan, mint a növény, ha van egy magod, akkor abból kinő a növény, az is magokat terem, amik ismét kinőnek. Ez az az út, íme ez egy példa.

Jákób: Köszönjük. Megkaptuk Anatolij Oszipovtól a tisztázást. Steinernél a 12 érzék a 12 világnézethez és a 12 zodiákus-jegyhez kapcsolódik. Valószínűleg az igazságérzék abból keletkezik, ha kilépünk a zodiákus határain kívülre.

Armen: Ha a 12 világnézetről van szó, akkor ő az antropozófiát is úgy írja le, mint a tizenharmadikat, ez a középpont, amiből a legkülönbözőbb világnézet is indokolt lehet, még ha ellent is mondanak egymásnak a szokásos nappali tudat számára, de valójában ezek kiegészítik egymást. És ebben az esetben, ha a 12 világnézetről beszélünk, akkor érzik, hogy az igazságérzék az a középpont, ahol az ember, ha ott áll, mind a tizenkettőt harmonizálhatja.

Jákób: Köszönjük. A következő kérdést Natalja Tyerehova tette fel: meg lehet-e ismételni, hogy Rudolf Steiner hol beszél a dialógusról.

Armen: Ez a GA233a második előadása. Szerintem ez ráadásul le is van fordítva orosz nyelvre. A BDN-en (bdn-steiner.ru) fent van a fordítás.

Mark: Igen, fenn van

Jákób: a következő éppen Mark Gringolz kérdése: változott-e a helyzet szellemileg Örményországban az elmúlt hónapban?

Armen: Igen, a helyzet változott. A doppelganger kihelyezése most már jobban látható, mint korábban, ez úgy van, hogy ha az ember belső tisztításokkal foglalkozik, akkor a nem-megtisztított rész fokozatosan elkülönül. Ilyen szétválás zajlik most, már kifejezettebb módon. Az egyik tendencia inkább a származással kapcsolatos, vér és föld, mondhatjuk így, ennek a kristályosodási központja maga Karabah, Arcah. Ott keletkezik egy vonzási centrum, egy ilyen lelki jellegű, lelki energetikai központ, és ennek megfelelően magában Örményországban felszabadul egy tér az új népszellem hatása számára, mondjuk így. És alapjában azt gondolom, hogy ugyanez a folyamat fog végbemenni az összes nép arkangyala szintjén, minden néppel. És ha az, amit mondtam, hogy a fal eltávolításával az egyik felfelé megy, a másik lefelé, az egyes emberekkel kapcsolatban, akkor ez azt jelenti, hogy minden népben lesz ilyen széthasadás. A népszellem megtalálja a megfelelő embercsoportot, akik képesek mintegy morális szinten együttműködni vele, vagy pedig ő lesz kénytelen lejjebb ereszkedni, a saját jelenlegi fejlődési szintje alá, mert lesz egy embercsoport, amely őt lefelé rántja. Akkor olyan embereket lesz kénytelen vezetni, akik inkább állati állapotba süllyednek. Az ilyen arkangyal számára ez szintén bukást jelent. Az arkangyal sorsa most az embereknek a sorsától függ, népe tagjainak sorsától. Vagy megadják neki a szükséges teret, és

akkor finomabb módon tud inspirálni, mint azt ezelőtt tette, mivel eddig az ideig az arkangyalok vagy az elemekben dolgoztak, például az orosz arkangyal inkább a fényéterben, az angol a földelemben, de az emberi én felébredése egy magasabb tudatállapotba az arkangyal számára a morális éterben való munkára jelent lehetőséget. Vagy pedig, ha a népben ez a felébredés nem lesz elegendő, akkor karmikusan azért a csoportért lesz kénytelen felelni, amelyik inkább állati állapotba zuhan. És akkor a szokásos elemekből még lejjebb ereszkedik, a romlott elemek területére.

Jákób: A következő kérdést Marjana Szemenjuk tette fel. Armen, kérem, beszéljen erről. Sok kritika éri most a konferenciát, és ezt olyan emberek teszik, akik nincsenek jelen a találkozón, nem dogoznak a tartalommal, általános elképzelésekből hoznak ítéletet. Ezt antropozófusok, szellemi tanítványok teszik. Mi ez, az antropozófiai társaság karmájának megjelenése?

Armen: Bizonyára ezt is individuálisan kell vizsgálni. A különböző embereknek más-más indítékuk van a kritikára. Beszéltem a négyfajta kísértésről: esszénusság, írástudósság, farizeusság és szaddukeusság. Lehet, hogy ezzel kapcsolatos, lehet, hogy valami mással, ezenkívül lehet helyes és tárgyi kritika is, ezért én nem általánosítanék, hogy hol van ennek a kritikának a forrása, miben áll. Általában azt gondolom, hogy az az ember, aki szellemileg aktív, és helyes módon dolgozik a belső megtisztításán, nála ez a munka puhaságban, szelídségben, nem pedig gúnyolódásban, kritikusságban mutatkozik meg.

Jákób: sok mindent írt Elena Makovszkaja, egyszerűen mondatok, kijelentések, kérdések, nem könnyű köztük eligazodni, mi a kérdés, legalábbis én ezt látom. Armen, van egy metodikai kérdés. Amikor a szentséget szolgálod ki, mi történik a te felsőbb éneddel, ha a kultuszcselekmény megvalósítása – ahogy tegnap Dieter mondta – szolgálatból történik.

Armen: a kultuszcselekedet azoknak a cselekedeteknek a fizikai világig nyúló folytatása, melyek a szellemi világban mennek végbe, azok a források, a fizikai világban pedig ez már a folytatás. A morális intuíció, fantázia és technika értelmében ez mintegy már a technika területe, amikor ott már konkrétan szubsztanciákat veszünk, és szavakat mondunk, cselekedeteket hajtunk végre. Ha ez egy szakramentális cselekedet, akkor ez azt jelenti, hogy szellemi cselekedet megy végbe, aztán az asztrális szintre lép át, majd fizikai szintre. Ekkor van dolgunk az emberi szervezet és a szociális organizmus három tagjának helyes összekapcsolódásával. Ebben az esetben aki részt vesz ebben az áramlatban, a belső, a lelki szervezete, helyes módon harmonizálódik, ebben az áramlatban tartózkodva. Ha az ember a tudatában már felébredt, akkor aktívan vesz részt ebben a harmonizációban. Ha még nem ébredt fel, akkor passzívan vesz benne részt. Ezt azzal lehet összehasonlítani, ha a gyermek például utánzással tanul valamit, például járni, beszélni, gondolkodni, az első években, ez az az ember, aki még nincs a fizikai világra felébredt állapotban. Utánzással sok mindent meg lehet tanulni. De lehet, hogy az ember már felébredt, a felnőtt, aki tudatosan tanul valamit, belülről, és ezt az impulzust kívülrre viszi, ezért úgymond ez is indokolt, meg a másik is. Előbb a kevésbé felébredt állapot van, utána a jobban felébredt. Az ember minél inkább felébredt, annál aktívabban vesz részt a kultusz-cselekedetben. De ezek szellemi szinten kezdődnek, és utána jönnek fizikai szintre. Úgyhogy azt mondanám, a személyiség széthasadásának

a harmonizálása történik, és e széthasadás következményeinek a gyógyítása, és egy helyes formának a fokozatos létrehozása a felsőbb én felébredéséhez.

Jákób: Marjana Szemenjuk megköszönte a válaszokat, és egy olyan megjegyzése van, hogy a kritika, a hazugság és a rágalmazás különböző dolgok. (Jan, kikapcsolódott a mikrofonod, nem hallunk) Köszönöm, elnézést. Elena Makovszkaja kérdése: ha annak ideáját fejlesztjük, hogy új morális szellemi formációs közösséget hozzuk létre, olyan kérdésekkel állunk szemben, mint a szociális hármas tagozódás. Tegnap Robert, a holland szóvivőnk (Robert Jan Kelder) felvetette a témát, hogy fogadjuk magunkba a többieket, hogy legyünk készek arra, hogy magunkat másoknak ajándékozzuk, ahogy az individuális kommunikációban, úgy az egész közösségben is. Példaként a Waldorf-tanárt tudom hozni, aki az osztály testével dolgozik, harmonizálja azt. Tegnap ebből a témából a mi közösségünket vittem az alvásba, nagyon nyugtalanul éltem át, átélés szintjén még a gyűlölet állapota is volt, nagyon szerettem volna kilépni a szeretet szintjére, ami individuális szinten érhető el, de a közösség átélésének szintjén még nem sikerült. Mit gondolsz a szeretet és morál megjelenéséről ezekben a most megalkotandó, új fajta közösségekben? Meg tudnak-e ezek jelenni olyan közösségben, ahol sokan és különbözőek vannak jelen?

Armen: Nos, mit mondhatok? Egy közösségben természetesen különböző emberek gyűlnek össze, különböző tudatszinttel és felébredési szinttel. Ezért teljességgel előfordulhat, hogy az egyik ember már felébredt, és befogadja a másik ember árnyékát, ez egy nagyon fájdalmas érzékelés, és minél tudatosabb, annál fájdalmasabb. Más esetleg egészen addig eljutott, hogy befogadja a felebarátja örök individualitását, ez számára egyfajta egyfajta megváltás lesz. Ezen a szférán mégis keresztül kell menni. A keresztény beavatás ezt a pokol megjárásának nevezné. Amikor látod a tökéletlent magadban is, meg a másokban is. Azt megelőzően, hogy eljutsz azokra a területekre, melyek felszabadítanak téged, és új erőket adnak. Ezért minden felébredés először ilyen, a felelősség megnövekedett szintjével és a feladatok összetettségével terhelt. Ha a másik ember befogadásáról beszélünk, akkor ennek mindig két oldala van, és általában az első, az árnyékos, hamarabb jelentkezik, mint a második. Ezért Rudolf Steiner mondja is, hogy ott bátorságra van szükség, és egy lépés a megismerésben, 3 lépés a moralitásban, ha az ilyen felébredés útján megyünk. De a moralitásban való 3 lépést így nevezném, morális intuíció, fantázia és technika, és a megismerésben való egy lépést a megismerés megértésének hívnám.

Jákób: A kérdést Anatolij Oszipov tette fel. Anatolij tett már fel kérdést az igazságérzelekről. Armen, van-e tapasztalata a munkájában a metodoszófiai tapasztalattal rendelkező embernek és a horoszkópjának a kapcsolatáról? Érthető-e a kérdés?

Armen: Igen, de a horoszkópot lehet úgy tekinteni, mint asztrális időjárást. Vagyis ma ilyen asztrális időjárás van, holnap másmilyen, meg lehet előre mondani, ahogy a meteorológia arra törekszik, hogy megjósolja a külső, atmoszférikus időjárást. Mivel a horoszkóp, az időjárás a csillagszférából indul, ezért a jövődőlés lehetősége nagyobb, annak a rendszernek köszönhetően, ami ott megvan. Ezért előre tudnak jelezni. De ez az időjárás. Ha a horoszkópot arra kezdik használni, hogy mi megy végbe ennek az időjárásnak a következtében veled, konkrétan, akkor ez már túlnyúlik az időjárás szokásos előrejelzésén. Mivel lehet, hogy ha neked azt mondják, hogy

holnap hóesés lesz, akkor ez nem jelenti, hogy oda kell menned egy szál mellényben és megfagynod. Jól felöltözhetsz, felkészülhetsz, és akkor egészen más következménye lesz a hóesésnek, mintha felkészületlenül mentél volna el. Mondhatjuk, hogy a horoszkóp előrejelzését úgy vesszük, mint egy ösztönzést arra, hogy erre az időjárásra helyesen készüljünk fel, akkor egész más hatása lesz, mint ha az ember nem készül fel. És ha ebben az aspektusban vizsgáljuk a horoszkópot, akkor természetesen észszerű, ha először ránézünk a hőmérőre, vagy az ablakon keresztül az időjárásra, és aztán elindulni hazulról. Ebben az értelemben azt mondanám, valamilyen események, amik lehet, hogy fontosak az életben, akkor fordulhatunk egy okos asztrológushoz, és megpróbálhatjuk megkapni tőle az időjárás, az időjárás-előrejelzés értelmezését.

Jákób: Köszönjük. Margarita, szeretném, ha pontosítana, kérdezze meg, lehet, hogy vannak az angol nyelvű résztvevőknek is kérdéseik, és akkor írják meg a csetre. Eddig csak Anitának volt kérdése. Most látom, hogy Michail Pitskhelauri felemelte a kezét, és kérdése van. Michael bizonyára be tudja kapcsolni a mikrofonját.

Michael: Leengedem a kezemet. Ismét mindenkit üdvözlök. Armen, mi személyesen nem ismerjük egymást, de azon az irodalmon keresztül, ami német nyelven megvan, és nekem volt lehetőségem megismerkedni az ön műveivel, és nagyon hálás vagyok azért a munkáért, amit ön tesz. Két kérdésem van a konferenciát érintő témában, vagy amelyek a konferencia folyamatában felszínre kerültek. Az első kérdésem a Szellemtudományi Főiskola II. és III. évfolyamával (Klasse) kapcsolatos. Van egy kívánság, hogy felépítsük a II. és III. évfolyam tartalmát, mi a véleménye ezzel kapcsolatban. A 2. kérdésem tisztán individuális, érdekel, hogyan viszonyul Ön Valentin Tomberghez. Köszönöm.

Armen: Éppen Észtországba utaztam, és akkor volt Tomberg születésének 100. évfordulója, és néhány ember Németországból érkezett, és a százéves évfordulón fel is léptek. Anyagokat kerestek, mivel utána egy ilyen trilógia lett kiadva Valentin Tomberg-ről, különböző anyagok alapján. Tomberg hosszú időn keresztül Észtországban élt, ott az Antropozófiai Társaságban is aktívan tevékenykedett, s ezért ott is voltak valamilyen anyagok, archívumokban, és a városi archívumokban is, és a születési anyakönyvi kivonat, stb. Ők ezzel foglalkoztak, majd felléptek. Meghívtam őket, ez éppen a 100. születésnapon volt, 2000. február 27-én. Nálunk a Keresztény Közösségben is felléptek, Észtországban. Ők odaérkeztek, elkezdték a fellépésüket, nagyon érdekes volt a polarizáció tapasztalata, ott voltak emberek, résztvettek, sőt az egyikük személyesen is ismerte Tomberget, nagyon tisztelte őt, ez egy idős antropozófus volt, voltak olyan emberek, akik ellenkezőleg, mondhatni, hogy anti-tombergisták voltak. Érdekes volt, hogy az atmoszféra asztrálisan nagyon fel volt negatív és pozitív energiával töltve. Negatív és pozitív a szimpátia és antipátia értelmében, nem morális értelemben. Morális lett volna szerintem az empátikus hozzáállás, de érdekes volt megfigyelni, hogy megszállottság volt egyes résztvevőknél, az egyik és a másik irányba is, ahogyan mellette, úgy ellene is. Ez arra késztetett engem, hogy elgondolkozzak. Mellesleg ez a három ember Németországból, akik Valentin Tomberggel foglalkoztak, ezt ők megtapasztalták valami korábbi találkozón, és ez ösztönözte őket arra, hogy Tomberg biográfiájával foglalkozzanak, hogy megértsék, mi történt, miért kötődik ilyen feszült atmoszféra, megosztottság a nevéhez. Éppen ez volt számukra a legösztönző impulzus arra, hogy Tomberggel foglalkozzanak. Ezt megelőzően nem is tudtak róla, habár ők maguk Klasse-tagok voltak stb. És ők, ahogy általában

a németek teszik, elkezdtek komolyan foglalkozni ezzel a feladattal, nagyon alaposan, utaztak, stb., mindez nagyon bizonyító, szimptomatikus volt számomra. És akkor én is elhatároztam, hogy részletesebben foglalkozzak a biográfiájával. Megismerkedtem azokkal az anyagokkal, amiket ők adtak ki Tombergől, nagyon sok tanulságos dolog volt ott, tanulságos a sorsáról.

1928-ban kéressel fordult Marie Steinerhez. Elmondta, hogy okkultisták fordultak hozzá, akik okkult módon törekszenek Oroszország asztrálestére hatni. Hogy van ott egy egész csoport, pravoszláv lelkészek, jezsuiták és katolikusok, és ők olyan embereket úgymond toboroznak, akik szellemi képességekkel rendelkeznek, azért, hogy csatlakozzanak ehhez a munkához. Ez egyfajta csoportos meditáció volt, amit minden nap végeztek. Ennek a meditációnak az eredményeként az orosz nép lelkének gyökércsakrájára és szakrális csakrájára akartak hatni. Ez aztán ennek az orosz népnek az iparosításához, materializálásához vezetett volna, és konkrét következményei lettek volna. Ez a csoport már néhány éve működött, és mivel Tomberg már feltűnt, mint tehetséges okkultista, ezért meghívták, hogy vegyen részt ebben a csoportban. Tomberg némileg tanácstalan volt, ezért egy olyan elvtárhoz fordult, aki jártas volt ezekben a körökben. Ez az elvtárs azt mondta neki, hogy óvatosnak kell lenned, mert ha megtagadod a részvételt, akkor ők okkult módon próbálnak téged megtámadni, és okkult fogságba vetni. És Tomberg mindezt megírta Marie Steinernek. A választ nem ismerjük, de ő azt mondta, hogy én a Klasse felolvasója vagyok, medítálok, mindez elegendő, hogy megvédjem magam a támadástól, ha megpróbálnak engem lekapcsolni, mivel nem akarok csatlakozni ehhez a csoporthoz. De a válasz nem maradt fenn, legalábbis én nem tudok róla, hogy volt-e vagy sem, de érdekes módon ezután néhány évvel Tomberg elvált a feleségétől, Belocvetovtól, és Marie Steiner erre nagyon élesen reagált, nagyon negatív módon, erre a tisztán személyes szituációjára. Ezt követően a viszonyuk, ami ezt megelőzően nagyon közeli volt, élesen elhidegült.

Ahogy látják, mindez a szimpátia-antipátia szintjén zajlott: szerelem, nem tudom, féltékenység, és még valami. Vagyis valamilyen mechanizmus kezdett működni, és polarizációhoz vezetett. Ez a mechanizmus tovább is működött. Tomberg később más antropozófusokkal próbált kapcsolatba kerülni, Hollandiában, és a mechanizmus mindenhol bezárta őt, izolálta az antropozófus mozgalmától, pedig előtte egy nagyon tisztelt előadó volt. Ennek az izolációnak az eredményeként 1944-ben más szellemieket kezdett keresni, más szellemi áramlatokkal való párbeszédet. A katolikus egyház tagjává vált, megírta a Tarot-ról szóló 4 kötetet, ez az irány már teljesen különbözik attól, ami korábban volt. Ezért azt mondhatom, hogy neki nagyon sok érdekes írása van, de a sorsában okkult támadást látok, ami szakadáshoz vezetett. Később ez a szakadás az antropozófiai társaságban is végbement. A módszer ugyanaz volt. Csak ebben az esetben egy nagyon tehetséges embert vágtak el az antropozófiai mozgalmától. Lehetséges, hogy ha valóban helyes védelemmel rendelkezett volna, vagy mások, egy csoport lett volna, akik védelmet végeztek volna, akkor nem történt volna ez meg. De Steiner sorsában látjuk, hogy ott szintén voltak támadások, és ezeknek a támadásoknak az eredményeképpen a földi tevékenysége nem folytatódhatott. Ezért azt gondolom, sokat foglalkoztam ezzel a témával, de most nem akarok mélyebben belemenni ebbe az okkult alapba, hogy ki tevékenykedik ott, milyen módon. Azt gondolom, hogy amit Steiner nyíltan mondott a páholyokról, az elegendő ahhoz, hogy megértsük, hogy ezek a cselekedetek teljesen reálisak, és ha van egy szellemi kezdeményezés, nem szabad csodálkozni, hogy rögtön a szimpátia-antipátia területéről, az alacsonyabb asztralitásból ellenállás keletkezik.

Michael: Köszönöm. Volt még egy második kérdésem, a II. és III. évfolyamot illetően.

Armen: A II. és III. évfolyamot illetően, azt gondolom, ha figyelembe vesszük azt, amit az elején mondtam a felébredés szükségességéről, akkor azt mondanám, hogy alapján az I. évfolyamnak kellene az ember tudati felébredéséhez vezetnie, imaginatív szinten, a II. évfolyamnak inspirációs, a III.-nak pedig intuíciós felébredéshez. Ha ez valóban végbemegy, akkor ez azt jelenti, hogy ezek az évfolyamok működnek, ha nem, akkor még nem működnek. Akkor metodikailag tökéletesíteni kell még mindezt. Alapjában azt gondolom, hogy az, amit mi is törekszünk csinálni, ezek a metodikai fejlesztések, melyek a mai idők számára valószínűleg jogosak, a mi időnkben, de ezek is nagy ellenállást fognak előidézni. Ezzel számolni kell. Ezért megint óvatosságnak kell lenni a terminusok használatában. Nem feltétlenül kell a II. évfolyam szót használni, ha tudod, hogy ezzel asztrális démonokat tudsz ébreszteni.

Michael: De ők az én elnevezésem nélkül is észre fogják ezt venni.

Armen: De a fizikai megnevezés kulcsfontosságú lehet a felébredésükhöz, ha nem nagyon izgatjuk az ilyen örktutyákat, akkor lehet, hogy egyszerűbb lesz élni.

Michael: Nagyon köszönöm.

Szergej: Helyesen értettem-e, hogy a sorrend az, hogy először az imagináció legyen az első évfolyam segítségével, aztán az inspiráció a II. évfolyamon, aztán az intuíció. Ha nem végeztél el az I. évfolyamot, és nincsen imaginációd, akkor nincs értelme továbblépni, ahogyan az iskolában történik. És itt hogyan van?

Armen: Itt nem teljesen így van. Nézzék, a probléma ebben áll. Tomberg 3 minőségről beszélt az imaginációban, 3-ról az inspirációban és 3-ról intuícióban. Imaginatív imaginációról, inspiratív imaginációról és intuitív imaginációról beszélt. Vagyis a magasabb tudat minősége az alacsonyabb tudati szinten is tud hatni. És ugyanez mondható el az imaginatív inspirációról, inspiratív és intuitív inspirációról is. Törekedett ezt jellemezni is. Ha ezt is figyelembe vesszük, akkor minden egy kicsit bonyolultabbá válik, mondhatjuk, hogy már az I. évfolyamon is meg kell lenni az inspiráció mintegy árnyékának, és hatnia kell az imaginatív tudatban. Az intuíció árnyékának szintén. De ez a magasabb szintű tudat hatása lesz az alacsonyabb tudatra. Ezek mint kis pillantások lesznek, vagy inkább mint álmoképek, ha összehasonlítjuk a teljesen felébredettel. És ugyanez vonatkozik a II. és III. évfolyamra is. Ezért nem mondanám, hogy az I. évfolyamon csak imagináció, inkább azt mondanám, hogy az imaginatív az alaptudat, de a magasabb tudatszintek hatása közelebb áll az imaginatívhoz, mint a nappalihoz. A nappali tudatunkban is vannak intuíciók. Igen, alapján ez intuíció, de eljut a nappali tudathoz, filteren keresztül, de ennek ellenére létezik. Inspiráció szintén előfordul, csak a minősége jobban besűrűsödött, besűrűsödik a tudat emelkedésével. De általánosságban és egészében azt mondanám, hogy az I. évfolyamnak átmenetnek kell lennie a hétköznapi tudatból az imaginatívba.

Elena: Armen, most Tomberg-ről van szó, többek közt nagyon érdekes tény a születésének és a halálának a napja. Ő a szellemi világból a mi fizikai világunkba és az eltávozására visszafele a szellemi világba olyan dátumokat választott ki, mint amikor Rudolf Steiner érkezett. A Doktornál

egyértelmű utalás van arra, hogy eljön az idő, amikor a halál időpontja szerinti horoszkóp még az élet-horoszkópnál is aktuálisabb lesz. Ennek megfelelően ez a lény bizonyára egy nagy impulzust hord magában, minimum annak a megértésére, hogy mi az, ami aktuális a mai napon. És ebből a szempontból ma közvetlenül a konferencia előtt a szervezési csoportban való munka közben elhangzott egy nagyon fontos kérdés, hogy mit tudunk - emlékszünk, hogy amellet, hogy tartasz nekünk egy ilyen előadást és beszédet, fellépsz- mi karácsonyi konferencia keretén belül dolgozunk, itt az antropológiai társaság, az antropológiai mozgalom sok képviselője gyűlt össze, vagyis olyan emberek, akik számára aktuális az emberiség mai fejlődési útja. És elhangzott a kérdés, hogy mi, akik annyira különbözőek vagyunk, mit tudunk tenni, amikor éles pillanatokat érintünk, amelyek eltaszítják egymástól a feleket. Mi az, ami mégis képes bennünket egyesíteni? És azt hiszem, hogy ebből az aspektusból aktuális – ez szintén elhangzott a konferencia munkájában például Szergej Vikentjev-től – ez az új zodiákus születése, lehet, hogy éppen az emberiségé, mint a 10. hierarchiáé. És amiben szerintem erős a metodoszofia, az a gyors, azonnali reakció a helyzetre itt és most, használva azokat az eszközöket, melyek rendelkezésre állnak. Ma azt mondtad, hogy van idő, ami nagyon örömteli, vagyis lehet, hogy valóban tudunk keresni, gyakorlatilag tudjuk alkalmazni azokat a módszereket, például tudatosítva ezt a zodiákus hierarchiát, a szellemi ember szubsztanciájának formálását. Ezen kívül itt elhangozhatnak metodikai kérdések is. Hogyan megy ez végbe? Mi megy végbe? Ha ezek a témák már felmerülnek, a 10. hierarchia új zodiákusának kialakítás. A szellemi világban ezek a lények már léteznek, a szellemi világban zajlik ez a munka, és most ereszkedik le a mi tudatunkba, a mi értésünkbe, hogy mi ezt meg tudjuk csinálni, vagy pedig az ember nemzi magából, lehet, hogy az emberek sokasága nemzi magából, és például az érzékelő párbeszéd módszerével nevet választanak ennek a született lénynak, és ő elkezd élni. Érted? Vagyis mi szüljük meg az új zodiákusnak azokat a lényeit, vagy ma, vagy a következő csoportos vagy egyéni munkában, vagy ők már megvannak, és mi kapcsolatba kerülünk velük, és meghatározzuk az ő új neveiket, lehet, hogy nem az állatok spektrumából választva, hanem az emberi individualitásra jellemzőkből. Köszönöm.

Armen: Nos, az időm valójában hamarosan lejár, erre a kérdésre még válaszolok, és még szó volt a könyvről is, azzal kapcsolatban is lett volna egy találkozó, akkor ezt még később meg kell tenni. Ha megnézzük, hogyan lett az ember létrehozva, akkor egyik oldalról a szellemi minőségeinek a felépítése történt, a szellemember-csíra, az életszellem-csíra, a szellemén-csíra, másik oldalról a felépítés az elemekből történt, egy fizikai edényből ehhez, és ott ahol ezek egymással egyesültek, ott egy szentség zajlott le, ott egy új lény éledt fel. Ezt megelőzően ezek külön utakon haladtak, készültek a találkozásra. Ez valami ahhoz hasonló, mint amikor két elem találkozik, és egy olyan dolog jön létre, amit mi kölcsönös egymásra hatásnak nevezünk, a semmiből létrejön egy harmadik, ha van az első és a második. Tulajdonképpen a semmiből való teremtés az nem valamilyen hierarchikus lénynak a teremtése, mert az az Isteni Szentháromság feladata. Az embernél, mint bármely más hierarchikus lénynél, a feladat a helyes edény létrehozása, ahhoz, hogy egy ilyen új lény megjelenjen a világban. De Steiner azt mondja, hogy azt kérdezni, honnan vannak ezek a lények, annak nincs értelme, ez ugyanaz, mint azt kérdezni, mi az az isteni abszolútum, ez ugyanolyan szintű kérdés. Vagy az, amit ő a „Valóság és tudomány”-ban adottnak nevez. Ez még a megismerést megelőző dolog. Ezért az, ami a megismerés szféráját illeti, ezen az oldalon található, a teremtés, mondhatjuk, hogy mi egy meghatározott formát, edényt hozunk létre, és ez a forma minél átszellemiesítettebb, annál magasabb minőségű szellemi tudat tud vele egyesülni. Mi ilyen

formát különböző szinteken hozunk létre. Ilyen formát különböző szinteken hozunk létre. Fizikai szinten, amikor férfiak és nők egyesülnek, lehet éteri és asztrális, morális szinteken, különböző szférákban lehet ezt létrehozni, minél magasabb az ember tudata, annál magasabb szinten tud létrehozni formát, hogy a magasabb, az isteni oda belépjen. És ami oda belép, mint monád, annak a forrása az isteni abszolútumban van. És az a forma, amit ennek mi adunk, az a mi szellemünknek a munkája lehet. A fejlődésnek az adott pontján mi egy teret, egy formát biztosítunk egy valami magasabb számára, ami ezen keresztül megnyilvánulhat. Természetesen alacsonyabb szintek számára is hozhatunk létre formát, például elementáris lényeket is létre tudunk hozni, de ez megint csak a forma létrehozása. Az a szellemi, ami ott van, eredendően mégis az isteni abszolútumból ered. Ezért minden attól függ, hogy én milyen tudati szinten dolgozom, bármilyen tudati szinten is, azt fogom észrevenni, hogy van egy magasabb tudati szint, ami valamit leereszt oda arra a szintre, amivel én rendelkezem. Az adott szinten, azt gondolom, elegendő lehet az ilyen értelmezésre korlátozódni, habár van magasabb értelmezés, ha a szabadságról beszélünk, és a 10. hierarchiáról, akkor természetesen az ember a morális intuícióknak köszönhetően létrehozhat valami olyat, ami ezt megelőzően nem volt, és ilyen módon közvetlenül új lehetőségekkel gazdagítja a karmát. De én arra törekszem, mondjuk így, hogy lokálisan cselekedjek a lehetőségeim szerint, és ezeknek a lehetőségeknek a keretein belül valóban van egy metodika, hogyan lehet létrehozni, ahogy Steiner mondja, semleges elementáris lényeket, ezek azok a lények, akik a jövő Jupiterje számára leszek az alapok. Ami ennek határain túlnyúlik, az számomra szellemileg kevésbé kézzelfogható.

Fordította: Rákos Éva